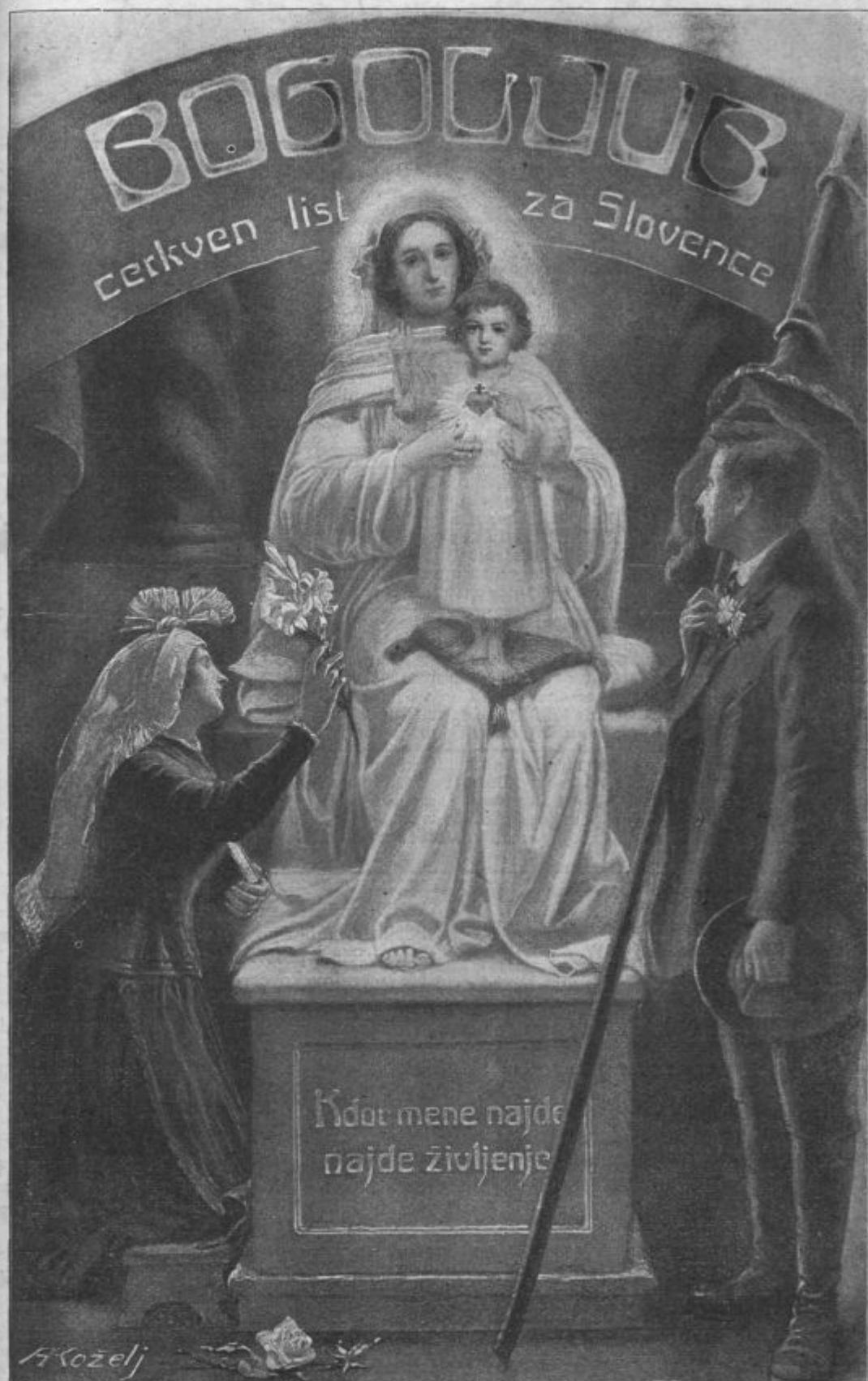




Koledar za maj 1917.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. očeta:
Marijanske kongregacije.

Dnev!	Godovi	Posebni nameni za vsak dan so tudi še vsi nujni, važni dogodki.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa	
			ljubl. škof.	lavant. škof.
1 Torek	Filip in Jakob	Smarnice, mir	Ljubljana stol.	Sv. Tomaž pri Vel. Ned.
2 Sreda	Atanazij	Obrekovavci in podpihovavci	Trebelno	Sv. Bolfank
3 Četrtek	Najd. sv. Križa	Potrpljenje v križih in nadlogah	Sv. Križ pri L.	Sv. L. pri V. N.
4 Petek	Florijan	Odvrnitev ognja in povodnji	Kamna gor.	
5 Sobota	Pij V., papež	Sv. oče in rimsko vprašanje.	Št. Gothard	Jarenina
6 Nedelja	Janez Ev.	Srečna vrnitev naših vojakov	Orehok	
7 Poned.	Stanislav šk.	Poljsko; naši škofje	Ljublj. Sv. Fl.	
8 Torek	Prikazensv. M.	Pravo češčenje angelov	Smihel	Sv. Jakob
9 Sreda	Gregor N.	Cerkev sv. Jožefa v Ljubljani	Rakitna	Slov. gor.
10 Četrtek	Antonin	Združitev molitve z delom	Javor	Sv. Ilj. Slov. gor.
11 Petek	Mamert	Skrb za sv. misijone	Novaštifta	
12 Sobota	Pankracij	Ugodno vreme	Kopan	Svičina
13 Nedelja	Servacij	Srečna vrnitev naših beguncev	Knežak	
14 Poned.	Bonifacij	Pogrešani vojaki	Fara pri K.	Sv. Jurij na P.
15 Torek	Zofija	Krščanske matere	Mikendorf	Sp. sv. Kunig.
16 Sreda	Janez Nep.	Spovedniki in spovedenci	Nova Oselica	
17 Četrtek	Vnebohod G.	Vsi, ki še niso bili pri vel. sv. obh.	Mekinje Karm.	Sv. Lenart v Slov. gor.
18 Petek	Venamij	Katoliško gibanje na Laškem	Lesce	
19 Sobota	Celestin	Duh ponižnosti	Breznica	Sv. Rupert v Slov. gor.
20 Nedelja	Bernardin	V vojski padli vojaki	Dobrova	
21 Poned.	Valent	Odvrnitev kužnih bolezni in vojske	Prem	Sv. Tr. v Sl. g.
22 Torek	Helena, dev.	Misijske družbe	Čatež pri T.	Negova
23 Sreda	Deziderij	Stanovitnost v dobrem	Kapucini v K.	
24 Četrtek	Marija Pom.	Zmaga sv. kat. Cerkve po Mariji	Križanke	Sv. Benedikt v Sl. gor.
25 Petek	Urban	Sotrudniki in braveci Bogoljubovi	Godovič	
26 Sobota	Filip Nerij	Zanemarjena mladina	Sv. Troj. pri M.	Sv. Ana na Krempergu
27 Nedelja	Binkošti	Birmanci in birmanski botri	Ljubno	
28 Poned.	German	Darovi Sv. Duha za duh. in sv. g.	Sv. Helena	Sv. Jurij v Slov. gor.
29 Torek	Teodozija	Vdove in sirote po vojski	Sv. Duh	
30 Sreda	Ferdinand	Špansko; katoliški vladarji	Rateče	Sv. Bolf. v Sl. g.
31 Četrtek	Angela	Vzgoja žen. mlad. Vsi ta mes. umrli	Kranj	Marija Snežna

Odpustki

za mesec maj 1917.

3. Četrtek, prvi v mesecu. Najdenje sv. Križa. Popolni odpustek: a) vsem, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi.

4. Petek, prvi v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega pod navadnimi pogoji; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

5. Sobota, prva v mesecu. Sv. Pij. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da ne-

koliko zadostje za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega, če obiščejo bratovsko cerkev.

6. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. — Popolni odpustek: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega. — Pričetek pobožnosti na čast presv. Srcu Jezusovemu danes ali v petek. Glej spodaj.

8. Torek. Prikazensv. Mihaela. Popolni odpustek udom bratovščine za duše v vica ali v osmini.

11. Petek. Pričetek pobožnosti na čast presv. Srcu Jezusovemu danes ali prejšnjo nedeljo. Glej spodaj.

BOGOLJUB



Stane za celo leto K 3.—, za
Nemčijo K 3.50, za Ameriko in
vse ostale zunanje kraje K 4.—.

haja na začetku
vsakega mesca.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredni-
štvu, naročnina in darovi pa uprav-
ništvu „Bogoljuba“ v Ljubljani.

Slovenska Misijonska zveza.

Poleg ogromnega gorjá rodi vojska sempatije tudi kako drobtinc dobrega. Nekaj takega dobrega je večje zanimanje za misijone.

Vojska je misijonom prizadejala nepregledno škodo. Mnogo misijonarjev in misijonarskih kandidatov je moralo prav v krvavo vojsko samo; drugod — po kolonijah — je vojna vihra misijone kar razdejala; povsod pa so darovi iz Evrope zelo usahnili.

To pa je na drugi strani za razširjanje vere vnete katoličane podžgalo, da so začeli obračati misijonom večjo pozornost in skrb.

Sploh se je opazovalo večje zanimanje za misijone tudi že pred vojsko — zlasti med katoliškimi Nemci. Te je vzdignil na živahnejše delo za misijone na eni strani zgled francoskih katoličanov, na drugi pa nemških protestantov. Protestantje se namreč zadnje čase za misijone tako poganjajo, da mora nas katoličanov biti kar strah. Če ne bomo vseh moči napeli, nas bodo zadaj pustili in svet po večini ne bo katoliški, marveč protestantski... To pa ne sme biti in zato morajo katoličani za misijone storiti več, mnogo, mnogo več kot dozdaj. Odtod živahnejše misijonsko gibanje po katoliških deželah, zlasti po Nemškem.

To gibanje je pripluskalo s svojimi valovi tudi do nas. Pri nas smo se za misijone že od davna nekoliko brigali. Odkar sta naša najslavnejša misijonarja, Baraga in Knoblehar, šla v misijone — prvi v Ameriko, drugi v Afriko — in sta več svojih rojakov za seboj potegnili, so naši nabožni časniki vedno po malem pisali o misijonih, in ljudje so radi kaj darovali za misijone. Toda to je vse premalo. Pred nekaj leti se je vpeljala na Slovenskem družba sv. Petra Klaverja za afrikanske misijone in Apostolstvo sv. Cirila in Metoda za misijone med razkolniki, dočim je sveto Detinstvo znanò že delj časa. To je vse prav lepo; a tudi to je še mnogo premalo.

Mi nimamo skoro nobenih misijonarjev. Samó dva frančiškana-Slovenca sta na Kitajskem in par gospodov v Ameriki, ki se morejo šteti med misijonarje. To je vse. In to je pač bore malo. Ko bi vsi narodi dali tako malo misijonarjev kakor dozdaj Slovenci, bi se svet nikoli ne mogel pokatoličaniti. Pa zdaj hodijo v misijone ne samó duhovniki, marveč tudi misijonski »bratje« in »sestre«, da misijonarjem pomagajo. In koliko je slovenskih bratov in sester po misijonih? Skoro nobenega! Oh, mi nikakor nismo storili svoje dolžnosti nasproti

poganskemu svetu. Mi nismo zadosti poslušali ukaza: Pojdite po vsem svetu in učite vse narode! Če bi vsi takó malo delali za misijone, potem človeštvo do sodnjega dne ne bo pokristjanjeno. To mora drugače postati! Tudi v tem oziru nam velja: Bratje, čas je, da iz spanja vstanemo! Svetovna vojska kliče in budi tudi nas na misijonsko delo.

Iz tega vzroka se je ustanovila preteklo leto »Misijonska mašna zveza«. Njen namen je, kakor znano, dvojen: 1. da se opravlja za vpisane vsak dan sv. maša; 2. da se preostali denar porabi za misijone. »Mašna zveza« se je razširila po Slovenskem s čudovito hitrico. Duhovniki in verniki so se zanjo zavzeli z veliko gorečnostjo. Iz tega se vidi, da verni ljudje imajo razumevanje za misijone in čutijo potrebo, podpirati jih. Kjer »Mašna zveza« še ni znana, naj bi se vpeljala tako pridno, kakor se je že po mnogih župnijah. In gorečnost zanjo naj ne ugasne nikoli!

Medtem pa se je »Misijonska mašna zveza« še razširila. Kajti ni dovolj, za misijone samó denar zbirati, treba je še marsikaj drugega. Zato se je ustanovilo posebno, od vlade in škofijstva odobreno društvo z imenom »Misijonska zveza«. »Mašna zveza« je zdaj en del »Misijonske zveze«. Namen »Misijonske zveze« je, vzbujati zanimanje za misijone, zbirati zanje darove ter misijone vsestransko podpirati. Eden glavnih namenov te »zveze« pa je: skrbeti za vzgojo slovenskih misijonarjev, pa tudi misijonskih bratov in sester.

Pa porečete morda: kakó naj pošljamo duhovnike v misijone, ko jih imamo še doma premalo?! — Res je! Po vseh slovenskih škofijah je pomanjkanje duhovnikov. Ali je pa to potrebno? Ali bi ne moglo biti drugače? Ali nam mar manjka ljudi? Nič jih ne manjka; vsako leto do vojske smo jih oddali na tisoče v Ameriko, da so tam gárali in še gárajó po ondotnih tovarnah in rudnikih ter pomagajo množiti amerikansko bogastvo, sami sebe pa telesno in dušno ukončujejo. Ali so naši

ljudje dobri samó za sužnje? Ali bi ne bilo lepše, ko bi šli sužnje reševati? Ne manjka nam ljudi, pa tudi ne talentov. Samó po brigati se je treba zanje in poskrbeti, da se ti talenti izobrazijo. Da manjka duhovnikov, je kriva naša premala briga in ne urejenost. Če se izšla toliko revnih študentov, zakaj bi se ne mogli še drugi, ki se nimajo boriti s tako revščino? Iz mladih ljudi se lahko napravi vse, kar se hoče. Samó treba je hoteti in treba je znati. To reč moramo bolje urediti in za vzgojo dobrega naraščaja skrbeti, pa bomo imeli manj pijancev, a dosti duhovnikov za domá in za misijone.

Zato je pa namen Misijonske zveze, da napravi poseben zavod za vzgojo misijonarjev (misijonsko semenišče ali misijonišče). Ta zavod bo spočetka seveda prav majhen in ne samostojen, sčasoma pa bo rasel in postal samostojen. Kako bo rasel in kako velik zrasel, to je seveda odvisno od tega, koliko bo imel podpore od ljudstva. S prvimi gojenci se misli pričeti prav kmalu, morda že letošnjo jesen.

* * *

Pri tem se zdi potrebno opozoriti na nekaj, kar je »Bogoljub« nakratko že enkrat omenil: Po vojski mislijo postaviti vse polno spomenikov na vojsko ali na padle vojake. Ne rečemo, da se ne smejo postaviti spomeniki padlim, Bog varuj! Naj se postavi v vsaki župniji en skupen spomenik na pokopališču vsem padlim dotične župnije, ali kjer ima tudi podružnica pokopališče, tudi pri podružnici za padle dotičnega okoliša. Naj bo spomenik dostojen, čeden; — preveč denarja vtikati v sam kamen pa ne kaže. Še manj pa kaže, postavljati mnogo novih in dragocenih spomenikov ali znamenj ob potih.

Saj so lepa taka znamenja, če so res lepa; oko in srce vernega človeka se razveselita ob njih pogledu. A kakor je »Bogoljub« že enkrat o tem pisal, znamenj po nekaterih krajih naše domovine (n. pr. po Gorenjskem) ne manjka. Ko bi jih bilo malo manj, pa tista lepša, bi bilo bolj prav.

Kajti nekatera so Bogu bolj v nečast kakor v čast; bilo bi jih treba ali popraviti ali odpraviti. Če so pa znamenja lepa, je pa res lepo, so kraju v kras in znamenja vere. Vendar — bodimo odkritosrčni — praktične koristi pa ne donajajo mnogo. Spominjajo nas na Križanega, na Marijo ali kakega svetnika, ki ga mimogrede tudi pozdravimo; moli se pa redkokrat pred njimi. Ali bi ne kazalo, da mesto mnogih novih dragocenih znamenj, ki se mislijo staviti v spomin na vojsko, tisti denar skupaj vržemo in napravimo en velik skupen spomenik, in sicer spomenik, ki ne bo samó lep, samó za oko, ampak tudi praktičen, da bo donašal kako korist in še veliko korist? In vprašamo: Ali bi ne bil ravno tak zavod, o kakršnem tu govorimo, primeren narodni spomenik na strašno svetovno vojsko? Družina, ki je izgubila v vojski kakega svojih domačih, bi v spomin nanj darovala primerno svoto za vzgojo misijonarjev. — (Nedavno je bilo v ta namen priporočeno skrbeti za sirote. Tudi dobro.) Torej potreb dovolj, resničnih in velikih. Denar torej, ki se bo daroval za spominke, naj se ne naloži preveč brezobrestno, marveč takó, da bo kaj donašal. Nekaj že sme in mora biti tudi za okó, a ne preveč.

Zavod za misijonarje se bo torej vsekako napravil. Preostali denar od misijonske mašne zveze se bo porabil v ta namen. Kdor se torej vpiše v mašno zvezo, že podpira ta zavod. Vendar bo samó to premalo, mnogo premalo. Sprejemajo se v ta namen še drugi posebni darovi. Kdor daruje 200 K, je ustanovni ud »Misijonske zveze« in bo dobil v zahvalo krasno podobo Zveličarja, ki razpošilja apostole z naročilom »Pojdite po vsem svetu in učite

vse narode!« Darovi naj se pošiljajo na naslov: Misijonska zveza v Ljubljani, Trg Tabor št. 12.

Vsi katoliški narodi imajo že take zavode ali pa jih vsaj napravljajo. Na Nemškem jih imajo kakih 30, in sicer so skoro vse postavili v zadnjih 30 letih; torej skoro vsako leto enega. Kaka misijonska gorečnost, kaka požrtvovalnost, kolik napredek! Ta zgled naj vnema tudi nas! Ali ne bo lepše, če bomo pošiljali naše mladeniče namesto v Ameriko rudo kopat, v misijone kopat in vzdigovat nebeške zaklade, ki so zakopani v milijonih poganskih duš?

In tudi ve dekleta se pripravite, da pojdete za misijonarke na Balkan, ali v Azijo in Afriko! Mi Slovenci zalačamo z redovnicami, zlasti z usmiljenkami Nemce po celi Avstriji, in po celi Ogrski jih je polno. Pri mednarodnem protialkoholnem shodu v Budimpešti l. 1908. je za govorom slovenskega zastopnika javno povedal neki ogerski škof, da Slovence pozna najbolj po tem, da celo Oggersko zalačajo z usmiljenkami in da so to jako dobre redovnice. Taka hvala je za nas velika čast. Pa še dalje kakor na Oggersko naj gredo naša dekleta. Deklet imamo dosti, dobrih deklet. Pomožiti se ne bodo mogle vse; ženinov bo premalo; preveč jih bodo pobili. Naj si izvolijo tiste, ki čutijo v sebi veselje in nagnjenje do tega, redovni poklic. Višja stopnja redovnega življenja je pa redovništvo v misijonih. V novokupljeni graščini v Grobljah, ki je v prvi vrsti namenjena za sirote, bo morda sčasom tudi prostor za vzgajanje misijonark...

Podpirajte torej Misijonsko zvezo in širite nje mašno zvezo, da bo mogla uresničiti svoje lepe načrte za širjenje božjega kraljestva na zemlji!



Marija — naša Judita.

Asirski kralj pošlje svojega velikega vojskovodja Holoferna nad Izraelce. Že je s silno veliko vojsko užugal in pokončal več sosednih narodov; nekateri so se mu kar prostovoljno vdali. (Jud. 4. pogl.) »Ko so prebivalci v Judovem kraljestvu to slišali, so se jako bali pred njim. Strah in groza sta popadla njih srca, da bi tega ne storil Jeruzalemu in templu Gospodovemu, kar je bil storil drugim mestom in njih templom... Vse ljudstvo je vpilo k Gospodu z veliko silo, in so se ponižali v postu in v molitvi, oni in njih žene. In duhovni so se oblekli v spokorna oblačila in so ukazali otrokom vreči se na tla proti templu Gospodovemu, in oltar Gospodov so pognili z žalostnim prtom, in so klicali k Gospodu Bogu Izraelovemu enoglasno, da bi ne dal v rop njih otrok in njih ženâ v plen in njih mater v pogin in najsvetejše v oskrunjenje in da bi ne bili v zasmeh narodom... Tedaj je šel veliki duhoven Eliakim okrog vsega Izraela in jih nagovarjal: Vedite, da bo Gospod uslišal vaše prošnje, ako boste stanovitni ostali v postu in v molitvi pred Gospodom. Na to njegovo opominjanje so v molitvi k Gospodu ostali in iz vsega svojega srca so vsi prosili Boga, naj obišče svoje ljudstvo Izrael.

Holofern pride z vojsko do Betulije, zapre vodo, ki teče v mesto, in postavi straže k studencem, ki so zunaj mestnega ozidja. Prebivalci v mestu trpe veliko žejjo, tako da po mestu ni bilo toliko vode, da bi se je le en dan napili; zakaj vodo so dajali ljudem vsak dan na mero. (7, 11.) Tedaj so se v mestu zbrali pred svojim poglavarjem Ozijem vsi možje in ženske in mladenci in otroci in so vsi soglasno zahtevali, naj se radovoljno vdajo sovražniku. Ko so povedali svojo željo, je nastal velik jok in stok v zbirališču pri vseh in so enoglasno klicali k Bogu, rekoč: Grešili smo kakor naši očetje, krivično smo ravnali, hudobije smo počenjali. Usmili se nas ti, ker si dobrotljiv, ali kaznuj naše grehe s svojo šibo. In ko so se utrudili s tem vpitjem, so ob-

molknili upehani od jokanja, je vstal Ozija, oblit s solzami, in rekel: Bratje, bodite mirnega srca in tiho, le pet dni počakajmo od Gospoda usmiljenja. Ako po minulih petih dneh ne pride pomoč, storimo to, kar ste govorili.

To izve pobožna vdova Judita in pravi mestnim starešinam: (8, 10) Kaj je vzrok, da je Ozija pri volji izročiti mesto Asircem, ako v petih dneh ne pride pomoč? In kdo ste vi, da skušate Gospoda? To ni taka beseda, da bi vzbudila usmiljenje, temveč da razdraži Boga k jezi in vna-me srd. Čas ste postavili za usmiljenje Gospodovo in po svoji volji ste mu določili obrok. Pa ker je Gospod potrpežljiv, obžalujemo ravno zato in prosimo njegovega usmiljenja s solzami. Ponižajmo se pred njim, služimo mu s ponižnim srcem, recimo jokaje Gospodu, da naj nam skaže usmiljenje po svoji volji; da se bomo tako ponašali s svojo ponižnostjo kakor je sedaj naše srce preplašeno zaradi njih napuha. Čakajmo ponižno njegovega tolažiša. Nikar se ne jezimo zavoljo tega, kar trpimo, marveč pomislimo in verujmo, da so te kazni manjše kakor naši grehi, in da so nam šibe Gospodove, s katerimi nas kot služabnike tepe, v poboljšanje, ne pa v pogubljenje.« — Tedaj so Ozija in starešini rekli Juditi: »Vse, kar si govorila, je resnica. Moli za nas, ker si sveta žena in se Boga bojiš.« —

Judita je lepa predpodoba Marijina. Isto, kar je govorila Judita Izraelcem, govori Marija nam. Takega duha bodimo pri molitvah, ravnotako ko molimo za mir: skesano, ponižno, vdani v božjo voljo. Ob enem prosimo, naj tudi za nas prosi Marija: O ti kraljica majnika, katere prošnja vse velja, izprosi nam od Jezusa, da mir na zemlji svoj nam dá! (Po Juditini knjigi.)

V tihi uri.

Odprt je tabernakelj... V monštranci zlati kruh angelov kot solnce se leskeče...
On Kralj vseh kraljev in zaklad največji,
življenja cilj, studenec sreče,
ljubeče se ozira v beli cvet,
ki se ponižno klanja ob oltarju
in o ljubezni psalm šepete...

Ti beli cvet — deviška duša!
Krog čela tihih žrtev venec,
v očeh žar sladkega trpljenja —
in borna samostanska halja
in v roki križ — simbol vstajenja.

V življenja jutru solnčnojasnem
je Jezus že ljubeče te poljubil.
In v tem poljubu našla si junaštvo
in našla si ljubezen neizmerno
in našla si spoznanje verno,
da si prelepa za ničevi svet.

V spoznanju si zaklicala razvneto:
»Odslej na Srcu tvojem dom bo moj!«
In tiho, vdano in brez boja
si položila glavo nežno
na krvavečo Rano sveto...

Odprt je tabernakelj... V monštranci zlati kruh angelov kot solnce se leskeče.
Ob njem se klanja beli cvet
in o ljubezni psalm šepete. — —
A moja duša v svetem strahu gleda, sluša,
ponižno moli svoj konfiteor.
Oh, saj premalo je do zdaj ljubila! —
S kesanjem vstaja hrepenenje silno,
da v tihi uri ob oltarju
bi klanjalo se dvoje lilij;
da bi ob nji, ki je brez boja
se posvetila vsa Vladarju,
cvetela tudi — duša moja.

Bogomila.

Zakaj se je osnovalo društvo „Dobrodelnost“. In kaj naj bi se osnovalo še?

Zakaj?

Nam duhovnikom vedno podtikajo vojsko. Mi smo je krivi, pa nobeden drug! Če se še tako otresamo tega očitanja, pa se ga ne bomo otresli. Duhovni so vojske krivi — pri tem ostane! Nevem, ali je samó hudobija kriva tega podtikanja, ki noče potihnuti, ali tudi kako nepremišljeno govorjenje... Ampak duhovni so krivi vojske, to stoji in drži kakor amen v apostolski veri. Svet to trdi in verjame bolj kakor kar je Bog razodel.

Ali tudi vi vrjamate, naši bralci?

Ne, ne, mi nismo poklicani napravljati vojsko, provzročati morijo, delati ljudi, družine in dežele nesrečne. Nobeden manj kot mi! Naše roke se ne smejo omadeževati s krvjo. Ravno zato tudi krščanske države ne silijo duhovnov v vojsko, vedoč, da to opravilo ni zanje. Naša stvar ni v vojsko

hoditi, pa tudi drugih ne v vojsko pošiljati. Za to so drugi možje.

Nasprotno: Mi smo za to, da delamo — po zgledu sv. očeta Benedikta — za mir, da lajšamo bedo, da celimo rane. Naše blagoslovljene roke morajo deliti le blagoslov, le dobro... Ljudem pomagati, jih tolažiti, osrečevati, kolikor mogoče, to je naš poklic.

Veliko spričo tolikega in takó dolgotrajnega gorjâ, kakor ga napravlja ta vojska, pač ne moremo pomagati. Vse, kar storimo, je le kaplja v morje. A vsaj dobro voljo imamo pomagati, ljudem na roko iti, kar največ mogoče.

Če bi bilo mogoče vreči se med vojskujoče se narode in s tem narediti mir, se takoj vržemo, — četudi pri tem sami pademo. Za to bi bilo pač vredno dati življenje. — A tega ne moremo; bi tudi nič

ne koristilo. Zato pa želimo vsaj strašne posledice vojske odpravljati in ozdravljati.

Iz tega namena se je ustanovila »Dobrodelnost«. Dela ima veliko in tudi uspeha precej; četudi ne more vsega doseči, kar bi rada. Še več bi storila, ko bi imela več podpore.

Hvaležnosti za to pa ne pričakujemo in ne zahtevamo. Kaj šel! Kdor želi hvaležnosti pri kakih dobrih delih, se bo hudo opekel. Podtikanje kakih slabih namenov, škodoželjen posmeh pri kakem neuspehu — to bo njegovo plačilo. Pomislite samo našega sv. očeta! Ali je kdo na svetu, ki bi se bolj trudil za mir kakor Benedikt XV.? Neprenehoma zdihuje nad to vojsko, pa tudi pomaga in deli dobrote posameznim vojakom in celim narodom nepristransko. In pri tem njegovem kot solnce jasnem miroljubnem podjetju še vedno ne obmolknijo zlobni jeziki, češ, papež je tudi kriv vojske! Človek bi ne verjel, da je kaj takega mogoče!

Kljub vsej nehvaležnosti pa sv. oče ne nehajo priporočati mir in delati dobro. In tudi mi ne smemo nehati. Ne, še več moramo storiti!

Zato bi bilo na vso moč želeli, da bi ne le v glavnem mestu, v Ljubljani, delovalo tako društvo, ampak da bi se oživila tudi drugod, najbolje v vsaki župniji. No, ni treba celega društva, ampak zadostuje samo odsek ali odbor. Marijine družbe naj bi imele že zdaj med drugimi tudi svoje dobrodelne odseke. (Glej »Družbenik Marijin« str. 80, kjer je opisan in priporočen dobrodelni odsek!) Ta odsek bi moral ravno zdaj prav živahno delati. Kjer ga pa dosedaj še niso imeli, naj bi ga vsaj vojska v življenje priklicala. — Ker pa samo udje Marijinih družb — večinoma dekleta — ne morejo same vsega storiti in so tudi drugi poklicani bedo lajšati, naj bi se dobrodelni odsek Mar. družbe združil z drugimi poklicanimi osebami: tudi nekaj mož in morda še kaka žena (gospa) naj bi bila zraven, in vsi skupaj naj bi se imenovali dobrodelni odbor. Ni treba, da je

ta odbor prav velik, ampak zadosten naj bo. Dobrodelni odbor naj ima v razvidu vse pomoči potrebne v svoji župniji: invalide, begunce, sirote, vdove in druge ter se posvetuje, kakó jim pomagati. Domačini naj se obračajo nanj, on pa — kjer sam ne more pomagati — na Dobrodelno pisarno v Ljubljani. Pa tudi darove naj tja pošilja. — Če pa drugih ni mogoče dobiti za to, naj pa vsaj dobrodelni odsek Mar. družbe to nalogo prevzame.

Ali bi ne bilo lepo, ko bi bila vsa naša domovina kakor z mrežo prepletana s takimi dobrodelnimi napravami? Četudi ne moremo pomagati kdovekaj, nekaj se pa že naredi in doseže, in vsaj dobro voljo bi pokazali. Kakor pri drugih rečeh, takó pa tudi to ne bo šlo brez sodelovanja in vodstva duhovnikov, ki bodo gotóvo radi šli na roko, ako se sproži misel o dobrodelnem odboru.

Tudi od drugih strani se vabi in pozivlje k dobrodelnosti. Prav. Posebno država je dolžna skrbeti za žrtve vojske, kar more. Zelo napačno pa bi bilo, ko bi pri tem stala Cerkev s prekrižanimi rokami ob strani. Cerkev je od apostolskih časov vedno gojila dobrodelnost. Tudi zdaj je poklicana k temu, kakor še nikoli. Zato moramo mi duhovniki in verniki ne samó po naročilu države in vojaštva, ampak po naročilu Kristusove skrbeti za reveže. Naša dobrodelnost ne sme biti samó človečanska, ampak krščanska; izvirati mora iz višjih, verskih, nadnaravnih nagibov; skrbeti mora poleg časne pomoči tudi za dušni blagor revežev. Dà, prav zdaj mora pokazati Cerkev in njeni služabniki, da ima srce za reveže, da ona ni poklicana človeštvo gnati v sovraštvo in boj, marveč deliti in širiti na vse strani mir, ljubezen, dobrote, pomoč in tolažbo.

Naša »Dobrodelnost« je pa tudi nekaj domačega, slovenskega. Tistim želi biti v pomoč, ki so nam najbližji in najbolj pri srcu — in sicer brez razlike. Tu se nič ne vpraša, ali je prošnja s Kranjskega, Štajar-



O Devica, pomočnica bila si in boš nam ti.

skega, Koroškega ali Primorskega. Tudi sirote se bodo sprejemale od povsod brez razločka, — če bo le prišlo tudi kaj podpore od drugod.

Dobrodelnost je danes najbolj »času primerna« čednost in organizacija. Naj se razmnoži po vsem Slovenskem! Kakor cvetice mesca majnika po trav-

nikih, takó naj zacveté krščanska dobrodelnost po naši domovini! Pri sejah Marijinih družb se posvetujte o prvi priliki o tem, in če boste kaj dobrega ukrenili, poročajte »Bogoljuba« drugim v spodbudo!

Krščanska dobrodelnost naj živi, raste in cvete!

Nekaj lepega in veselega za vse trpeče in žalostne.

Blaženi Henrik Suzo o trpljenju.

Henrik Suzo, sloveč nabožen (mističen) pisatelj, je bil dominikanec ter živel v letih 1300—1366. Imel je večkrat nadnaravne prikazni. Enkrat je videl Kristusa kot serafa s šesterimi perutnicami na križu viseti. Na spodnjih dyeh perutnicah je bilo zapisano: Sprejmi trpljenje radovoljno! — na srednjih: Nosi križ srčno! — na zgornjih: Uči se trpeti, kakor je trpel Kristus!

Božji Zveličar ga je vzel v svojo šolo trpljenja, ki jo je dovršil z odliko. Bog je pripustil, da ga je zadelo vsake vrste obrekovanje. Zdaj so ga razvpili za goljufa, zdaj za cerkvenega roparja, zdaj za krivoverca, zdaj za zastrupljevalca... Razen tega so ga mučile tudi telesne bolezni. Spočetka je v hudih bolečinah prosil Boga, naj mu trpljenje odvzame. Pa poučen je bil, da to ni pravi način, kako je treba trpeti. Nasprotno: če se mu kak križ zdi težak, se mora pripraviti še na težjega.

Napisal je krasen pogovor Večne Modrosti z umrljivim človekom o trpljenju, iz katerega povzamemo sledeče:

Večna Modrost: Nikdo ne more priti k nebeški visokosti in nepopisni sladkosti, ako ni okusil mojih človeških grenkosti. Moje človeštvo je pot, po kateri hodi, in moje trpljenje vrata, skozi katera mora iti, kdor hoče priti tja, kamor ima priti. Zato odlóži svojega srca malodušnost in stopi v kólo vitežke srčnosti. Kajti hlapcu se ne spodobi nežnost, dočim je njegov gospod v boju. Pridi bliže, oblekel ti bom

svojo bojno obleko, kajti pretrpeti moraš po možnosti vse moje trpljenje.

Služabnik: Nežni Gospod, povej mi, katero trpljenje pa misliš? Kakó srčno hrepenim, da mi o tem kaj več poveš, zato da če mi ga pošlješ, ga veselo in ljubeznivo sprejemem iz tvoje očetovske roke.

Večna Modrost: Vsako trpljenje mislim, naj je radovoljno sprejeto ali neradovoljno naloženo; in čim bolj voljno ga kdo nosi, tem prijetnejši mi je. — Moje bivališče je v čisti duši kakor v paradižu sladkosti, zato ne morem trpeti, da se z ljubeznijo oklepa kake druge stvari. Ona je po naravi nagnjena k škodljivi poželjivosti, zato ji potaknem pot s trnjem; vsa njena pota posujem s težavami, da nikamor ne more postaviti svoje noge po želji svojega srca razen v visokost moje nebeške narave. Kar je dobro in plemenito, mora biti grenko zasluženó. Glej, ko bi bila vsa srca eno srce, bi ne mogla prenesti najmanjšega plačila, ki ga bom dal v večnosti za najmanjše trpljenje, ki ga trpi kak človek iz ljubezni do mene.

Služabnik: Gospod, že mogoče, da je trpljenje neizmerna sreča, ako ni brez mere, strašno in neslišano. Gospod, ti veš vse skrite reči; ti veš, da je moje trpljenje nad vso mero in nad vso mojo moč. Gospod, ali je kdo na tem svetu, ki ima trajno bolj boleče trpljenje kakor jaz? Kako naj to prestanem? Gospod, ko bi mi ti dal navadno trpljenje, to bi že prenesel; toda te

nenavadne bolečine, ki stiskajo mojo dušo, kakó naj jih prenesem?

Večna Modrost: Vsak bolnik misli, da je njemu najhujše, in vsak revež, da je on najubožnejši. Ko bi ti bil dal drugo trpljenje, bi bilo isto. Vdaj se radovoljno v mojo voljo v vsakem trpljenju, ki ga hočem od tebe, ne da bi izbiral med tem ali onim trpljenjem. Ali ne veš, da ti hočem le najboljše takó ljubeznivo kakor ti sam sebi? Saj sem vendar Večna Modrost in vem bolje, kaj je tebi najboljše. Zakaj torej tožiš? Reci mi tako: Moj najzvestejši Oče, stori z menoj, karkoli le hočeš!

Služabnik: O gorje, Gospod, lahko je tako govoriti, toda trpeti je pa tako trpko, kajti močno boli!

Večna Modrost: Ko bi trpljenje ne bolelo, bi ne bilo trpljenje. Nič ni bolj mučnega, kakor trpeti, in nič bolj veselega, kakor trpljenje prestati. Ako bi bil ti tako poim duhovne sladkosti in božje tolažbe, da bi se cedil nebeške rose, to bi ti ne bilo v tako plačilo, jaz bi ti ne imel toliko povračati in bi ne bil tak tvoj dolžnik, kakor če zame iz ljubezni trpiš. Če bi imel učestnost vseh zvezdogledov in bi znal o Bogu govoriti tako lepo kakor jeziki vseh ljudi in angelov, to bi ti ne pomagalo toliko k dobremu življenju, kakor če se v vsem svojem trpljenju meni popolnoma vdaš in podaš. Kajti ono znajo lahko dobri in slabi; to pa samó moji izvoljenci.

Služabnik: Oh, nežni, ljubeznivi Gospod, kakó sladka muzika so tvoje besede trpečemu človeku! Gospod, le prigovarjaj mi ljubeznivo v mojem trpljenju, potem bom rad trpel, ker bolje mi je v trpljenju kakor brez trpljenja.

Večna Modrost: Poslušaj torej sladko godbo ubranih strun bogo-trpečega človeka, kako krasno doni in sladko zveni.

Trpljenje je pred svetom zavrženost, pred menoj pa neizmerna vrednost. Trpljenje ugaša mojo jezo in si naklanja mojo

milost. Trpljenje mi napravlja človeka ljubeznivega, kajti trpeč človek je meni podooben. Trpljenje napravlja zemeljskega človeka nebeškega. Trpljenje je najvarnejša pot do mene, najkrajša in najbližja. Glej, kdor bi prav vedel, kako koristno je trpljenje, bi ga sprejel od Boga kot dragocen dar. To je zdrava pijača in zdravilno zelišče nad vsa zelišča paradiža. Tare telo, ki mora segniti, in nasičuje plemenito dušo, ki ima večno živeti. Glej, duša raste in cvete v trpljenju, kakor lepe rože od sladke majniške rose. Človek, ki nič ni trpel, kaj vé on? Trpljenje je šiba ljubezni, očetovski udarec mojih izvoljenih. Prej bi ustvaril trpljenje iz nič, kakor bi pustil svoje prijatelje brez trpljenja. V trpljenju se vse čednosti utrjujejo, človek krasí, bližnji boljša, Bog hvali. Vdanost v trpljenju je živ dar, sladka vonjava zlahtnega balzama pred mojim božjim obličjem, zanimivo čudo pred vsem nebeškim dvorom. Nikoli niso ljudje tako napeto gledali kakega vitežkega borca, kakor gleda vsa nebeška vojska na dobro trpečega človeka. Trpljenje napravlja mučence za tovariše. **Potrpežljivost v trpljenju je večje delo, kakor mrtve obupati ali druge čudeže delati.** Trpljenje obleče dušo z rožnatim oblačilom, s škrlatno barvo; nosi venec rdečih rož in žezlo zelene palme. To je bliščeč rubin v deviškem okrasu. Trpeča duša poje v večnosti s sladkim glasom novo pesem, ki je vse vrste angelov ne morejo peti, ker nikoli niso trpeli...

Služabnik: Gospod, to se mi zdí čudovito: če tebe, mojega srca prijetno pašo, z ljubeznivimi očmi pogledam in se spomnim vsega velikega trpljenja, s katerim si me očetovsko obiskal, se mi zdí vse to trpljenje kakor sladka majniška pesem.

(Dalje.)



Sveti križ — vojaku.

Oj sveti križ, ti sladko tolažilo,
ti upanje Adamovih otrok;
ti našim ranam lek si in hladilo,
častiti les, posvetil te je Bog!

Krepčilo v našem si trpljenju nam,
zastava večnega plačila tam!

Ko hodil po poljanah sem galiških,
po stepah ruskih zmučen in potrt;
v granatnem ognju po Brdéh goriških
in po pečeh tirolskih — poleg smrti,
pozdravljal me je s potov, cest in hiš
povsod moj stari znanec — sveti križ!

Stotisočim v tej vojni dolgotrajni
pošla potrpežljivost je, pogum;
pogled na té — in spet so bili vztrajni;
naprej! Gospod je z nami vojnih trum!
Pogled na te — in ranjenec je tih,
pogled na te — potem poslednji vzdih...

Ko tisočkrat je smrt name prežala
v krvavih bojih, hladen sem ostál;
pogled na križ in Križanega dala
mi moč je, da se smrti nisem bal!
Saj ako jo Gospod prestal je sam,
naj jaz bojim se je in trepetam!?

Ko po galiških poljih sem marširal
po cele dneve in noči ves trd,
na križe sem ob potih se oziral:
Sin božji tudi šel je truden v smrt!
On ni omaгал, naj omagam jaz?
In spet se mi razvedril je obraz!

Kot ogenj je pekoči rezal rame
na marših težkih križ mi — telečnjak;
pogled na križ: Kaj ni ga nosil zame
Gospod sam, križ še stokrat bolj težak!
In ako tožil ni sam božji Sin,
pa jaz naj ne vzdržim teh bolečin?!

Ko mraz mi je v Karpatih stresal ude,
ko v snegu pokopan sem ležal živ,
bolj mrtev že kot živ od zime hude,
pogled na križ: Kdo tam visi nekriv?

»Moj sin, trpiš? Jaz trpel sem še bolj,
na križu zate sem umiral gol!«

Ko grozna me je mučila vročina,
in prašno lice mi oblival pot,
domislil križ me božjega je Sina,
domislil Oljske gore, kjer Gospod
potil krvave kaplje je za nas, —
molče obrisal vroči sem obraz

Ko mi okrutni glad telo je mučil
in jedel nisem večkrat cele dni,
da že sem se slabosti same ključil,
tolažil spet si sveti križ me ti!
Se štirideset dni postil ni Gospod,
in kaj so dali mu na zadnji pot?!

Ko žeje mrl na Svetem sem Miheli,
kot v peklu evangelijski bogatin;
za kapljo vode rad dal svet bil celí,
me s križa je tolažil božji Sin:
»Potrpi, žejen tudi jaz sem bil,
ko prosil vode, žolca sem dobil!

Ko zapuščen sem v strelskem jarku čakal,
kdaj meni usodna krogla prileti;
po domu in po svojih dragih plakal,
si s križa zopet me tolažil ti:
»Na glas sem s križa tožil zapuščen,
kot bil sem jaz, pač človek ni noben!«

In ko mi krogla ramo je prebila
pri Grodeku, na križ sem se ozrl.
Pogled nanj v rano mi je vlil hladila,
Gospod zamé je tudi v ranah mrl!
Do zadnje kaplje kri zame prelil,
— z veseljem sem trpljenje ž njim delil!

Oj sveti križ, ti znamenje nebeško,
ki te s krvjo posvetil je Gospod;
opora nam za zemsko pot si težko,
tolažba, up, ti revnih nas sirot!
Ko uzrem na nebu te na sodnji dan,
daj, da vesel te uzrem in ne plašan!

Vide.



Sv. Cita.

(Dne 27. aprila.)

Sv. Cita je bila do sedaj pri nas Slovincih skoraj nepoznana; tudi igrokaz »Sv. Cita« je ni udomačil. Sedaj pa, ko ima naša presvetla cesarica to ime, se večkrat vprašuje, kdo je bila sv. Cita. Na Laškem, zlasti na Toskanskem, je to ime jako navadno. Lahki pišejo ime Zita in izgovarjajo ali Cita ali Sita. Pravijo, da je v stari, še nekoliko latinski laščini beseda »zita« pomenila dalj časa deklo, kakor n. pr. v Ljubljani krščenica služkinjo. Sedaj se rabi v tem pomenu le pomanjševalna oblika zitella.

Sv. Cita se je rodila leta 1212. v vasi Segrad blizu Luke (Lucca) na Laškem. Njen oče Janez Lombard je bil poljedelec; materi je bilo ime Bonisima. O njeni družini drugega ne vemo, kakor da je bila njena sestra Margareta nuna cistercijanka in da je imela doma strica, pobožnega starčka.

Ko je Cita dovršila 12. leto, je šla v mesto Luka služiti in je tam služila pri eni družini do svoje smrti, celih 48 let. Od staršev je prejela prav dragoceno doto, ne v premoženju, temuč v lepem navodilu k pravemu krščanskemu življenju. Vcepili so ji v srce veliko ljubezen do Boga in do čistega deviškega življenja in globoko prepričanje, da kdor mora služiti ljudem, ravnno s tem služi tudi Bogu po besedah svetega pisma: »Posli, bodite podložni gospodarjem z vsem strahom, ne le dobrim in krotkim, ampak tudi čmernim.« (I. Petr. 2, 18.) »Ne služite le na oko, ampak s preprostim srcem kakor Gospodu, ker veste, da boste od Gospoda prejeli plačilo.« (Koloz. 3, 22, 24.) Te besede si je Cita globoko v srce vtisnila in se do smrti po njih ravnala. Ravnotako je večkrat slišala, da je preroku (Žal. pes. Jer. 3, 51) oko dušo oropalo, vzelo nadnaravno življenje milosti božje. A ne samo preroku, tudi mnogo mladeničem in dekletom je bil radoveden pogled vzrok smrtnega greha. Zato je po na-

vodilu staršev in po Jobovem zgledu z očmi naredila zavezo, da bi se ji ne prikradle v srce pregrešne misli. A varovala se ni samo grešnih pogledov; slišala je tudi in nekoliko sama skusila, da vsak radoveden, ničemuren pogled vzbuja poželenje po telesni ugodnosti, po svetni veljavi, in draži druge strasti. Zato je vedno pazila na svoje oči in se odrekla vsaki radovednosti. Ravnotako je pazila na svoj jezik in na svoja ušesa. Nekoč se je predrznil hlapec vpričo nje nesramno govoriti in je začel tudi vanjo dregati. Pa ga je tako zdelala po obrazu, da se mu je dalj časa na licih poznalo in da je bil za vselej ozdravljen. Druge je ta slučaj tudi poučil, da se nihče več ni predrznil kaj sličnega poskušati.

Fajtinelijeva (Faitinelli) hiša, v kateri je Cita služila, je bila blizu cerkve. To je Cito posebno veselilo, ker je lahko vsak dan obiskala ženina svoje duše, Jezusa v presv. Rešnjem Telesu, in tudi med dnem se je pri delu lahko večkrat z vzdihljaji v srcu z njim takorekoč pogovarjala. Vendar pa niso nikdar opazili, da bi bila zaradi svoje pobožnosti kako delo zane-marjala in zakasnila. In dasiravno je bila že dolgo pri hiši, ni nikdar delala po svoji glavi, po stari navadi; tudi v najmanjših zadevah je vedno vprašala in tudi majhne reči je vselej pokazala.

Ko pa hvalimo Citino zvestobo v službi, moramo prav občudovati njeno skrb za uboge. Kot dekla ni mogla mnogo dati ubogim; pa kar je imela, je rada dala. Vse majhne odpadke je skrbno pobrala, osnažila in za uboge shranila. Ako pa je bilo kaj večjega, kar po njenih mislih ni bilo več za domačo družino, je vselej pokazala gospodinji in prosila, da bi smela dati revežem. Sama sebi je pritrkala, kolikor je le mogla, in je nesla ubogim. Obleko, ki jo je dobila v dar, so tudi kmalu imeli reveži. Ko jo je gospodar videl v hudi zimi slabo oblečeno iti v cerkev, ji reče,

da naj se bolje obleče, da se ne prehladi. Ko pa odgovori, da nima bolj gorke obleke, ji dá svoj s kožuhovino podšit plašč ter ji izrečno naroči, da mu ga mora nazaj prinesiti, da ga ji ne pokloni za reveže, ampak ga le nji za v cerkev posodi. A Cita ostane Cita. Ko pride v cerkev, vidi v kottičku blizu vrat moliti starčka, ki je bil slabo oblečen in se je ves tresel od mraza. Hitro ga zavije v gospodarjev plašč; a prosi ga tudi, da naj jo po končani službi božji počaka, ker plašč ni njen in mu ga ne more darovati. Hoče pa starčka po službi božji vzeti s seboj, da se v kuhinji nekoliko pogreje in pokrepča. Starček se ji lepo zahvali in ji zagotovi, da bo plašč gotovo nazaj dobila. Vesela je šla na svoje navadno mesto v cerkvi in je tam mesto starčka zmrzovala. Po končani službi božji gre ne navadno hitro k vratom, da bi plašč nazaj dobila in starčka vzela s seboj. Pa nikjer ni ne starčka, ne plašča; zastonj je vse povpraševanje. Brez plašča mora domov. To pa je bilo gospodarju le preveč. Hudo jo okrega in večkrat imenuje neumno, ker je tak plašč zaupala nepoznanemu starčku. Le ko je večkrat rekla, da jo starček pozna, ker jo je klical po imenu, in da ji je zagotovil, da bo plašč gotovo dobila nazaj, se je gospodar nekoliko pomiril; vendar pa jo je še večkrat vprašal: »Citka, kje je moj plašč?« ali pa jo je zbadljivo vprašal, kako jo je zjutraj grel v cerkvi kožuhasti plašč. Ko pa se proti večeru vrh stopnic nekaj z njo pogovarja, pride po stopnicah prileten mož in prinese plašč nazaj. Ko ga hoče gospodar nekaj vprašati, se obrne in izgine. Cita pa je trdila, da to ni bil tisti starček, ki mu je zjutraj plašč posodila. — Kaj bomo rekli k temu? Ni pametno tajiti kar vseh čudnih dogodkov v življenju svetnikov, ker »čudovit je Bog v svojih svetih«. (Ps. 67, 36.) Marsikaj so storili svetniki ali bolje rečeno: marsikaj je Bog storil po svojih svetnikih, kar moraš res občudovati, česar pa brez posebnega navdihnjenja od zgoraj ne smeš posnemati. Ne smemo Boga skušati in pričakovati ali celó zahtevati, da bi Bog zavoljo nas delal čudeže. To ve-

lja tudi o dogodku, ki smo ga ravnokar povedali.

Neko pomlad je odpotovala vsa družina za več časa od doma; samo Cita je ostala doma za varihinjo. Rekli so ji šaljivo, da naj gospodari in gospodinji in varuje hišo, kakor vé in zna, da se sme tudi vsak dan gostiti, ako hoče. Te besede je tako razumela, da sme ta čas dati tudi kaj več vbogajme. Kmalu so reveži vse odnesli, kar jim je mogla pošteno dati. Pa prihajalo jih je še vedno več. Ko pride neka vdova s sestradanimi otroki, se Citi tako smili, da se nekako spozabi ter vzame ključ, gre pod streho in tam nagrabi iz velikega zaboja dokaj fižola in ga dá vdovi. Kar pa je enkrat storila, je ponavljala. Prišli so drugi in druge in Cita je vedno bolj globoko segala v zaboj po fižol ter ga delila ubogim. — Sedaj pa pride družina domov. Prva beseda, ki jo je gospodar spregovoril s Cito, je bil ukaz, da naj mu prinese ključ od fižola. Ves fižol namreč je prodal in drugi dan zgodaj pride kupec ponj. To je bil za Cito hud udarec. Gospodarju samemu si ni upala povedati, kaj je storila; a razodeti je pač morala. Zvečer je vse odkritosrčno povedala gospodinji in jo prosila, da bi gospodarja potolažila, ako bi se jezil. Obetala je tudi, da se hoče truditi in si prizadevati, da bo storjeno škodo popravila. Ko so pa drugi dan fižol merili, ga ni prav nič manjkalo.

Ko je zadnje leto večkrat bolehal in ni mogla več vsega dela opravljati, je še bolj skrbela za svoje reveže in druge zanje prosila. Dokler pa si je mogla le nekoliko še sama pomagati, se je vedno branila, da bi ji stregli tisti, ki jim je morala sama služiti. O Veliki noči leta 1272. se je vlegla v posteljo, ki iz nje ni več vstala. Previdena s sv. zakramenti je mirno za ta svet zaspala drugo sredo po Veliki noči, dne 27. aprila. Le nekaj domačih žensk je bilo pri njeni smrti. Ko se je pa raznesel glas o njeni smrti, je vse hitelo k njenemu mrtvaškemu odru, vsakdo jo je hotel še enkrat videti in pokropiti. K njenemu pogrebu se je zbralo toliko ljudi, kolikor jih mesto že

več let ni videlo. Mnogi niso zanjo molili, temuč se le priporočali njeni priprošnji. Njen grob je postal pravo svetišče, kjer so se zbirali zlasti reveži, govorili o njeni ljubezni in kmalu tudi marsikaj čudovitega pripovedovali, kar se je zgodilo na njeno priprošnjo. Škofijstvo pri tem ni moglo ostati slepo in gluho. Preiskavalo je njeno življenje in dogodke, ki so se dogajali ob njenem grobu. Poslalo je svoje preiskave v Rim, in ker tudi v Rimu niso našli nič napačnega, je škofijstvo šest let po njeni smrti dovolilo, da se sme Fajtinelijeva Cita v celi škofiji kot svetnica častiti in na pomoč klicati.¹ Isto so kmalu storili tudi nekateri bližnji škofje. Na prošnjo več kardinalov in škofov pa je po novi preiskavi življenja in čudežev dne 11. aprila 1510 papež Leon X. zapovedal, da se ime sv. Cite zapiše v rimski zapisnik svetnikov in svetnic, v martirologij. Tako je dovolil, da se sme sv. Cita po celem katoliškem svetu kot svetnica častiti in na pomoč klicati. Za njen god pa se je določil njen smrtni dan, 27. april. Tak dan imenuje sv. Cerkev večkrat rojstni dan, namreč za nebesa.

Življenje sv. Cite je prvi precej obširno popisal neki notar Fajtinelli. V predgovoru pravi, da je le to zapisal, kar je doma slišal od zanesljivih ljudi ali že zapisano dobil. Na to pa, kar so ljudje pripovedovali, se ni oziral, ker se marsikaj čudovitega pripoveduje, kar se ne more dokazati, ako se bolj natančno preiskuje. Pa če bi bili tudi res

pravi čudeži, pravi Fajtinelli dalje, bi s tem njeno življenje ne bilo nič bolj sveto in Bogu dopadljivo, ker čudeže delati v življenju, ni znamenje svetega življenja, temuč le znamenje vnanje milosti, ki se more tudi zlorabiti. Jezus Kristus sam pravi, da bodo mnogi prišli in rekli: »Gospod, ali nismo v tvojem imenu prerokovali in v tvojem imenu hudičev izganjali in v tvojem imenu mnogo čudežev delali? In tedaj jim očitno porečem: Nikoli vas nisem poznal; poberite se spred mene!« (Mat. 7, 22, 23.) Čudeži pa, ki jih Bog stori, da bi z njimi potrdil sveto življenje svojih izvoljencev, so veljaven dokaz prave svetosti. Potem pa našteje še 150 čudežev, ki so se godili v njegovem času in so jih potrdile verodostojne priče. Sklene pa knjigo z besedami sv. pisma: »Karkoli je pisano (namreč v sv. pismu), je pisano v naše poučene, da imamo po potrpežljivosti in tolažbi pisem upanje.« (Rim. 15, 4.) Tako sem tudi jaz pisal, da bi bilo meni in drugim v pouk in tolažbo in v upanje večnega življenja po priprošnji sv. Cite.

Ta Fajtinelijeva knjižica se je v prepisih skoraj vsa ohranila do naših dni in skoraj vse, kar vemo o sv. Citi, je povzeto iz te knjižice. Tudi ta-le slovenski posnetek ima namen, da bi bil Slovencem, zlasti pa našim deklam in vsake vrste služkinjam v pouk in tolažbo, v čast božjo in slavo sv. Cite, ki jo je Bog v življenju vodil s svojo milostjo in po smrti proslavil s čudeži zavoljo njene ljubezni in zvestobe.

—h—

¹ To je bilo takrat škofom še dovoljeno.

Gojimo cvetlice — Mariji!

Dragi Marijin otrok, vzemiva v roke naš »ljubezenski brevir«, knjižico M. Elizabete: »Iz moje celice«, in pogledva, kaj nama o tem pove:

»Vigred po zeleni halji
belih šopkov si pripenja,
šopkov z biseri posutih,
polnih mladega življenja...
Koga vigred pričakuje?«

Čuj odgovor:

»Vigred v svatovski obleki
tebe čaka, o Marija,
tebi trosi zorno cvetje...«

Narava se nam budi in ko nastopi maj,
bo ves svet praznično odet — Mariji v čast.
Ali ni to nam v poduk, da je vse cvetje za Marijo?

Na vprašanje:

»Komu, povej mi, zlati majnik,
natrosil cvetk si sto in sto?«

nam knjižica odgovarja:

»vse to za eno, najbolj drago,
vse za Marijo —!«

Pa ne samo cvetje, tudi vse zelenje je
njeno, poslušaj:

»Raz nebni svod ognjeno solnce gleda
in z mehkim prstom po dobravi piše,
ime Marijino v zelenje riše:
na bilki vsaki, glej, blesti beseda:
Kraljici maja.«

Če se vsa narava Mariji v čast v cvetje
in zelenje odene, ima ona gotovo zelen in cvet
rada, in kar ima Marija rada, je li ne bo otrok
tistega podaril? Knjižica pravi Mariji:

»Kako bi mogla mimo tebe
molčečih ust in praznih rok?
Pozdravov tisoč nosim v duši
in cvetja, glej, mi dal je log.«

Ne samo pozdravov, tudi cvetja hoče po-
nesti Mariji! In dalje vpraša:

»Zakaj ti nesem prvo rožo,
ki zlata vigrəd jo odpre?«

Tukaj pa ti poda ključ!

»..... Glej v duši nosim
odgovor rajskolep globok:
Ti mati in jaz — tvoj otrok!«

Pojdi, naberi cvetja polne roke in nesi ga
Mariji na oltar! Pa ne samo cvetja, tudi srce
podaj svoji Materi:

»V gozdu sem, cvetlice trgam ...
V mladem jutru diha svet.
Zanjo trgam, ki jo ljubim,
Materi srce in cvet.«

In če ji boš podal srce, ti ga bo vzela in
vnela goreče ljubezni in nikdar ti ne bo dosti
kit in cvetja pri Mariji, vsak dan ji boš do-
našal novih cvetk. Ne bo ti dosti samo polj-
skih in gozdnih cvetlic, hotel boš Mariji dati
še vse lepših. Začel jih boš gojiti doma v gre-
dah in loncih; najlepših boš nasadil in ko jim
boš prilival, ti bo duša pela prav kakor Eliza-
beti. V cvetje boš izlil »v tihi uri srce vroče
in hvaležno«. In kako srečen boš šele, ko se
ti cvet odpre in ga poneseš pred Marijin oltar
ter ga postaviš pred njeno sliko; tedaj mu boš
naročil:

»Razkrij, povej skrivnost veliko:
kako jo ljubi njen otrok,
da nosi v duši njeno sliko ...«

Dej, privošči si to veliko dušno srečo in
ponesi Mariji cvetja! Naj bi ne bilo nikjer Ma-
rijine družbe, ki ne bi skrbela posebno v maju
za kras Marijinega oltarja. Naj bi ne bilo na
vsem Slovenskem niti enega Marijinega oltar-
čka, niti ene Marijine kapelice, ki bi ne bila
okrašena od Marijinih otrok s cvetjem! Posne-
majmo v ljubezni do Marije naše dede, ki so
jo tako ljubili in ji postavili toliko svetišč in
kapelic in krasimo v njihovem duhu Marijine
slike, potem pa lahko zapojemo:

»Slovenski rod, tvoj dan je vstal!« Kajti
Marija je bila in bo naša Zavetnica in obdržali
si bomo naš časten naslov: narod Marijin.

Alba.

Vzor môž — profesor Anton Rabuza †.

Kakor je Ernest Mlakar vzor mladeni-
čev, tako profesor Anton Rabuza vzor
môž. Takih, kakor je bil ta, imamo malo,
posebno med izobraženci, da, skoro nič.
Kako škoda torej, da nam je tudi njega
ubila ta nesrečna vojska! Padel je že dne
15. oktobra l. 1915.

Tudi on zasluži časten spomenik v
»Bogoljubu«. Pa ne samo njemu v čast bodi
to pismo, ampak zlasti v spodbudo drugim,
predvsem našim možem. Kakor smo pripo-

ročali in še priporočamo, naj se Mlakar-
jevo življenje bere ali dá brati vsem slo-
venskim fantom, tako naj se dá brati ali
naj se bere kratki opis Rabuzov vsem slo-
venskim možem! Kmečkim, ki naj se uče
od njega, izobraženega in učenega gospo-
da, da pobožnost nobenega moža ne poni-
žuje ampak povzdiguje; pa tudi izobraže-
nim: profesorjem, uradnikom in drugim te
vrste možem katoliškega prepričanja; v
njem imajo vzor katoliškega inteligenta,

katoličana ne samo po prepričanju ampak zlasti po življenju, moža, ki »iz vere živi«.

Danes naj bo tukaj kratek njegov življenjepis, kakor ga je prineslo »Letno poročilo celjske gimnazije«, kjer je vrli pokojnik pred vojsko služboval. Tu je opisano bolj njegovo vnanje življenje; važnejše za nas je to, kar pride prihodnjič: njegovo versko življenje in njegova globoka pobožnost.

Profesor Anton Rabuza se je porodil 16. prosinca l. 1881. v Podgorju, prijazni



† Profesor Anton Rabuza.

vasici blizu Št. Jurja ob južni železnici. Njegovi starši so imeli tu majhno posestvece in so se, akoravno niso imeli nikakršnega premoženja, po svojih slabih močeh veštno trudili, da bi vzgajali svoje otroke kar najboljše in jim pripravili boljši kruh. Ko je dovršil domačo ljudsko šolo, poslali so ga njegovi roditelji l. 1894. na celjsko gimnazijo, katero je že pohajal njegov starejši brat. Ker ga niso mogli zdoma podpirati, se mu je zlasti v začetku godilo zelo slabo. Bil je skoro popolnoma odvi-

sen od podpor raznih dobrotnikov, katerim se je kmalu priljubil skromni, marljivi in nădarjeni dijak. Leta 1902. je prebil na celjski gimnaziji zrelostni izpit ter šel nato na graško vseučilišče, kjer se je posvetil klasičnemu jezikoslovju. Le raznim dobrotnikom in denarnim zavodom se je imel zahvaliti, da je mogel, četudi je moral mnogokrat pretrpeti veliko bede in pomanjkanja, dovršiti svoje študije. Pa s svojo žilavo vztrajnostjo je premagal končno vse zapreke. Naj bo v tem oziru zgled učeči se mladini, da ne sme sredi svoje težavne poti, če se ji godi v gmotnem oziru slabo, obupati in omagati. Po končanih visokošolskih naukih je poučeval nekaj let na raznih srednješolskih zavodih, tako na zasebni gimnaziji v Ogrskem Brodu, katero je vodil znani slovenski pisatelj prof. dr. Karol Glaser, na gimnaziji v Trstu in Mariboru. Leta 1912. je bil od ministrstva imenovan pravim učiteljem na c. kr. nemško-slovenskih gimnazijskih razredih v Celju, kjer je poučeval, dokler ga niso mesca februarja leta 1915. poklicali k vojakom. Prideljen je bil domačemu 87. pešpolku, po prebitem častniškem izpitu pa je bil prestavljen k 43. pešpolku; ž njim je odrinil tudi mesca avgusta, poln navdušenja, na bojišče.

Iskreno je ljubil svojo domačo grudo in spoštoval kmetski stan, iz katerega je izhajal sam. Vsake počitnice je rad zahajal v svoj rojstni kraj ter se ni sramoval opravljati razna kmetska dela. Tudi družico si je izbral iz ugledne kmetske hiše. Njegovo rodbinsko življenje je bilo vzorno in nad vse srečno; zato je pa tudi najrajši bival v krogu svoje drage žene in svojih otročičev, ki sta mu bila najdražje na svetu. A vsa ta sreča ni trajala dolgo; v najlepših letih je moral ostaviti svojo globoko potrto ženo in svoja otročička, ki sta izgubila svojega dragega, zelo skrbnega očeta v najnežnejši dobi.

Kot učitelj je bil profesor Rabuza silno vesten in natančen; nikdar ga nisi videl brez dela, vedno se je pripravljaj, kako bi tem boljše razložil kako stvarino svojim

učencem. Bil je strog napram sebi, a mil in prizanesljiv proti drugim. Svoje učence je ljubil nad vse, zanje mu ni bila nobena žrtev prevelika. Ni jim bil samo dober učitelj, temveč tudi skrben oče in zvest prijatelj. Pozabil jih ni niti sredi bojnega meteža in je vedno popraševal, kako se godi zdaj temu, zdaj onemu. Zlasti pa je skrbel z vso vnetostjo za revnejše dijake, ki morajo večkrat trpeti pomanjkanje; kajti on je poznal najbolje iz lastne skušnje bedo revnih dijakov in pa velike nevarnosti, katerim so povsod izpostavljeni. Zato jih je pridno nadziral in bodril ter jim pomagal tudi gmotno, kolikor so mu pripuščale njegove skromne premoženjske razmere. Vedno se je rad spominjal svojih blagih dobrotnikov ter jim je ostal globoko hvaležen do svoje smrti. Zato je tudi nabiral ob vsaki priliki prispevke za Podporno društvo slovenskih visokošolcev v Gradcu, ki ga je podpiralo za časa njegovih študij. Tudi svoje dijake je vedno opominjal, da naj bodo hvaležni svojim dobrotnikom in da naj po svojih močeh pomagajo svojim tovarišem. Ne smemo se torej čuditi, da so ga spoštovali in ljubili tudi njegovi učenci in mu vračali ljubezen za ljubezen. Zatekali so se radi k njemu, saj so našli v njem vedno svojega odkritosrčnega prijatelja. Ko se jim je naznanilo poročilo o njegovi junaški smrti, stopile so marsikateremu dijaku solze v oči, solze globoke hvaležnosti.

Kakor povsod, tako je tudi kot vojak izpolnjeval v polni meri svoje dolžnosti, tako da so ga ljubili in spoštovali njegovi tovariši in predstojniki. Zavedal se je vedno in povsod, kaj zahteva domovina od vsakega v teh hudih časih. Njegova pisma, poslana z bojišča ženi in prijateljem, pričajo prav živo, s kakim navdušenjem je šel v boj za domovino, ki jo je ljubil tako iskreno in za katero je daroval svoje življenje v najboljši moški dobi. Nikdar ni tarnal, da mu je kaj prehudo in pretežko, ampak prenašal je z veseljem in svetim navdušenjem vse velike napore in bridkosti. Ko se je raznesla vest o nje-

govi smrti med polkom, ni žalovalo samo moštvo, ki ga je ljubilo, ampak tudi častništvo, ki ga je visoko cenilo radi njegove neustrašenosti in hrabrosti. In sam polkovnik se je izrazil globoko ginjen: »Izgubili smo požrtvovalnega, nad vse hrabrega častnika, ki je lahko nam vsem v zgled.« Naj še pristavim tu nekaj odlomkov iz njegovega zadnjega pisma, ki ga je prejela njegova žena, ko je že bil zatisnil svoje oči za vedno. V njem se poslavlja od svojih dragih, napisal je tu tik pred svojo smrtjo vse, kar mu je polnilo njegovo junaško srce.

»... Vrnil sem se ravno iz bojne črte na mal oddih nazaj, kjer počiva navadno naša kompanija. Sam sem tukaj, pišem na tleh leže, da si olajšam svoje hrepenenja in otožnosti polno srce.

Z navdušenjem sem šel v vojake, z navdušenjem sem šel v boj. Kamenje, granate, šrapneli, kroglice, nič me ni zadelo v teh tednih in mesecih, samo po levi roki sem se nekaj malega oplazil, ko se mi je spodrsnilo ob trdem kamenju.

Ko to pišem, si mislim, kako lepo bi bilo priti domov; toda z navdušenjem in zvesto vdan bi tudi umrl, ko bi bilo treba. In smrti se ne bojim, ker sem se že navadil tega hrušča in ker gre za domovino. Bodi hrabra, bodi trdna, bodi junaška Špartanka in veseli se, ko se ne bi prej videla zopet, kot pri ljubem Bogu, naši skupni, končni domovini! Rad bi šel domov, toda krasnolepo, vzvišeno, božanstveno je, vdan v božjo voljo umreti za domovino kot vojak in junak. In Tvoj Anton je bil tukaj vedno junak in je z naporom vseh sil premagoval mehkosrčna čutila, ki so ga vlekla domov.«

Profesor Rabuza je bil blag, odkritosrčen značaj; kdor ga je poznal natančneje, moral ga je vzljubiti in spoštovati. Dobro podkovan v svoji stroki, je bil tudi vsestransko izobražen. Ves prosti čas je vedno uporabljal v to, da izpopolni svoje znanje. Bil je tudi literarno delaven; tako je sodeloval pri »Nastavnem Vjestniku« ter marljivo dopisoval v dijaški list »Mentor«.

Prof. Rabuza je mrtev, padel je kot žrtev strašne vojske. A v našem spominu še živi in bo živel vedno. Spominjali se ga bomo mi, njegovi ožji tovariši, katerim

je bil ves čas svojega delovanja na zavodu ljub in drag prijatelj; spominjali se ga bodo radi njegovi bivši učenci, kateri so izgubili z njim svojega blagega in dobrega učitelja. (Dalje.)

Potreba dušnega vodnika.

Kakor hitro se človek odloči, da se ne bo zadovoljil z vsakdanjim mlačnim življenjem, ampak da si bo prizadeval za popolnejše življenje, mora se ogledati za tem, da dobi dušnega vodnika. Njemu naj se potem prepusti in mu zaupa ter mu izroči vse svoje dejanje in nehanje.

Ali je takega dušnega vodnika res potreba? Poglejmo! Časih — pa le v izjemnih slučajih — vodi nekatere duše Bog sam. Tako je vodil n. pr. Mojzesa, sv. Janeza Krstnika, tako časih tudi druge svete osebe, ki niso imele nobene človeške opore, ampak jih je duh božji naravnost vodil in razsvetljeval. — Da tako Bog sam duše razsvetljuje in vodi, je še vedno mogoče, pa samo v posebnih slučajih. Ako namreč človek živi v kraju, koder nima nikogar, na katerega bi se obrnil in se mu zaupal, tam že Bog sam pomaga duši po potu življenja, ako ga človek za to prosi.

Kjer pa takega pomanjkanja ni, kjer se lahko dobi duhovnik, katerega je mogoče za svet vprašati, tam bi bilo predrzno in nevarno, naravnost od Boga samega pričakovati razsvetljenja in vodstva. Bog namreč hoče, da ljudje vodijo ljudi.

To je očitno pokazal pri sv. Pavlu. Ko je namreč na poti proti Damasku zadel Pavla žarek nebeške luči, je vprašal: »Gospod, kaj hočeš, da naj storim?« Gospod pa mu ni sam razodel vsega, ampak ker je bil tam blizu duhovnik Ananija, mu je rekel: »Vstani in pojdi v mesto (k Ananiju), in tam se ti bo povedalo, kaj imaš storiti.« — Če je Bog ravnal tako pri sv. Pavlu, ki je bil od Boga posebno izvoljen mož, kako bo drugače ravnal z navadnimi ljudmi. Zato pravi sv. Vincencij Fererij: »Nikdar

ne bo dal Kristus, brez čegar milosti nič ne premorete, svoje milosti tistemu, ki ima vodnika na potu življenja, pa njegovih svetov ne posluša. Pokorščina je kraljeva pot, po kateri ljudje varno stopajo do najvišje stopinje nebeške lestve, na katere vrhu je Gospod.

Dušni vodnik je potreben že iz dveh razlogov. Na potu popolnosti človek sam sebi prepuščen lahko krene kam na stran, v kakšne posebnosti, ki niso vrč čednosti, ampak pretiranosti (prisiljenosti). Molitev, pokora, zatajevanje so reči, ki se lahko pretirajo, predaleč ženó in potem popolnosti več škodijo kot koristijo. Temu vzrok je neki skrit napuh. Človeku namreč včasih dopade veliko vnvanje zatajevanje, da se sam sebi zdi popoln in svet, dočim je notri v srcu še daleč od prave ljubezni božje, v kateri pravzaprav obstoji popolnost.

Človek sam sebi ni dober sodnik. Zato potrebuje nekoga, ki mu pove, kaj je prav in kaj ne, na katero stran more bolj paziti, do katere meje more iti. Pa ne le sam sebi je človek nevaren svetovalec, ampak tudi hudobni duh, ki ima na dobre ljudi posebno piko, se mu utegne pridružiti za svetovalca in kažipota. To je pa znano, da je hudobec poln zvijače in prekanjenosti, da zna jako modro in lepo govoriti in človeka ravno s tem od prave poti speljati. »Ničesar ni,« pravi učitelj pobožnega življenja, Kasijan, »s čimer hudič tako hitro in lahko človeka zapelje, kakor če ga pregovori, da zametuje dobre svete drugih in ravna edino po svoji glavi.«

Zoper take poskuse hudobnega duha in zoper nevarnost, sam sebe zapeljati, je

najboljši in edini pomoček, zaupati se modremu in izkušenemu sodniku ter ga v vseh rečeh zvesto in natančno ubogati. V tej ubogljivosti se pa tudi kaže človekova po-

nižnost. In ta je najbolj zanesljiva in trdna podlaga vsega dušnega napredka.

A. Ferk.

(Dalje prihodnjič.)

Brž pozabljeno!

»Gospod kaplan so prestavljeni!« Tako je završalo po celi fari. Splošna velika žalost je zavládala. Vsi žalujejo, zlasti še dekleta, za katera so se toliko trudili. Učili so, svarili so, prosili, grozili, — da bi pač obvarovali ljubo nedolžnost na pravem potu. Težko bo slovo. Koliko solz se je potočilo že ves teden — in jutri odhajajo. Vse še pride k njihovi maši, še

dekleta, se varujte na vso moč!« Obljubljajo in prisegajo, da se hočejo. Še gledajo za gospodom solznih, mokrih oči in lic bridke žalosti — dokler ne izginejo za ovinkom...

Kaj pa tam prihaja po cesti od druge strani — toliko ljudi skupaj — glejte no! Hej, vojaki so! Velikanska žalost izginja iz srca kakor sneg spomladi; naglo, kakor prihajajo



Abrahamova daritev.

enkrat jih hočejo videti, osebno se posloviti. Podarijo se šopki, govorijo se zahvale, obilne solze tečejo. Gospod jih ob tej svečani, resni priložnosti še enkrat prav od srca prosijo in rotijo, kako naj bodo stanovitne, pobožne, zveste Jezusu in Mariji! Med glasnim ihtenjem obljubljajo vse. Večina deklet se ne more še posloviti. Delavnik je sicer in na delo bi morale, toda danes naj bo izjema! Danes je žalosten praznik slovesa. Tedaj pa spremljajo gospoda — saj hvaležnost in vdanost jim ne pustita drugače — spremljajo in spremljajo celo uro daleč. Zadnje besede, zadnje slovo, zopet solze... Gospod se zahvalijo za spremstvo in pristavijo zadnji opomin: »Posebno slabe tovarišije, zapeljive prijaznosti z drugim spolom,

vojaki, izgublja se spomin na gospoda kaplana. Že so tu vojaki in — vsi opomini in obljube so pozabljene... Oči se ne odmaknejo od vojaške uniforme — solze so že posušene — oči gledajo zvedavo, radovedno, prijazno, dopadljivo — že je prijazen smeh na ustih in licih! Neslane opombe, smeh, preširen, razposajen smeh — vojaki korakajo mimo — dekleta ž njimi — vojaki prijazno kimajo, pozdravljajo, predstavljajo razne neslanosti. Dekleta so popolnoma pozabile na opomine glede slabe tovarišije, duši tako nevarne. Pozabile so na dom, pozabile na ljube starše in domače, pozabile so, zakaj so šle z doma — sedaj pa spremljajo popolnoma neznane tuje ljudi, ki jih prvič vidijo, in sklepajo ž njimi nevarno prijaznost... M.

Moja mati.

O mati, že zopet bo cvelo in kילו,
 nov majnik prihaja na tvojo gomilo,
 ž njim tužen, prebridek spomin.
 Ko prve pozdrave z naravo je menjal,
 ko šopke je prve na trate pripenjal,
 molčeči zvonovi iz mutastih lin
 so zrlí v odprti tvoj grob.

Od tistega dne sem na grobe hodila,
 ljubezen je moje stopinje vodila,
 saj mater iskal je otrok.
 Iskala sem tebe in tvoje besede,
 še enkrat bi gledala tvoje poglede,
 izraz materinski, neskončno globok,
 še enkrat en tvoj nasmehljaj...

Glej, zopet dospela na grobno sem rušo,
 prišla sem povedat, kaj polni mi dušo:
 Sirota jaz nisem več.
 Dobila sem mater — kako sem vesela!
 na majniški sliki bo v luči žarela...

M. Elizabeta.



Mladeniške Marijine družbe — na plan!

Menda ni treba šele dokazovati, da so za mladeniče Marijine družbe ravno takó primerne in potrebne kakor za dekleta. Dolgo vrsto let so bile Marijine družbe sploh samó za mladeniče, najprej le za dijakke, potem za vse mladeniče, potem za moške sploh in nazadnje šele za ženske. Prva M. družba je bila zasnovana l. 1563., a šele leta 1751. je papež Benedikt XIV. dovolil Marijine družbe tudi za ženske.

Torej primerne in potrebne so Marijine družbe tudi za mladeniče (in za moške seveda tudi). Le bolj težko je mladeniče za družbo dobiti in v družbi voditi. Ponekod je pa morda celó nemogoče mladeniče dobiti za družbo. A takih župnij menda ne bo veliko. Kolikor pa je težje z mladeniško družbo, toliko bolj je potrebna.

Če so pa mladeniške družbe bile koristne vedno, nam pa sedanja vojska posebno glasno oznanjuje, kako bridko potrebno je, mladeniče versko vzgajati in v verskem življenju utrditi, kar se najbolje

zgodí v Marijini družbi. Zato je zdaj bolj kakor kdaj primeren čas, ustanavljati mladeniške Marijine družbe.

Sedanja vojska nam kaže, v kake nevarnosti morajo iti fantje: od doma, od staršev, po svetu, v slabo družbo, med sprijene tovariše, v vojašnice, na fronto, pred puške, pred kanone, v smrtno nevarnost, v smrt samo... Kuglica prileti — fantič pa obleži... Ali ne bo taka nagla smrt bolj tolažilna, če je bil fant v Marijini družbi in večkrat pri zakramentih, kakor beremo o mnogih dobrih padlih mladeničih, kar je domačim ob njih bridki izgubi v največjo tolažbo... In ne vé se, če ne bo treba tem mladim fantom, ki so zdaj še doma, tudi iti isto pot v smrtno nevarnost in v smrt samo... Kaj se jim more za ta slučaj storiti boljšega, kakor da se izročijo posebnemu varstvu Marijinemu?

Mladeniške Marijine družbe snovati je pa zdaj tudi zato zelo potrebno, ker se

sliši toliko tožb o tem, kako so mladi fantje do vojaških let, torej do 18. leta, že »zreli«. Če so pa nevarnosti večje in pokvarjenost večja, je pa treba tudi večjega varstva in skrbstva.

Mladeniške družbe snovati je pa zdaj tudi nekoliko lažje kakor sicer. Če so tudi mladi fantje lahkomišelní, vendar ni doma starejših fantov, med katerimi je povsod nekaj prav sprijenih, ki s svojim zabavljanjem in posmehovanjem vzamejo tudi dobrim pogum in preplašijo vse. Zdaj ni takega nasprotovanja in nagajanja, zato gre lažje.

Mnoge mladeniške družbe so zaspale, ali že pred vojsko ali pa vsaj med vojsko, ko je toliko družbenikov moralo v boj. A da je družba zaradi tega zaspala, ni bilo ravno potrebno. Kajti v vsaki župniji je mladeničev od 12. do 18. leta toliko, da, če

bi bila polovica teh v družbi, bi družba še vedno lahko živela.

Najprej naj bi se torej zbudile in z novimi mladimi člani pomnožile vse zaspale družbe. Nekaj se jih je že, naj pridejo še druge za njimi. Potem naj bi se pa oživljuje tudi popolnoma nove, kjer je do sedaj še niso imeli. Kajti vojska nas uči, da bo treba za mladeniče skrbeti še mnogo bolj kakor doslej.

Če se pa kje tudi iz teh fantov od 12. do 18. leta ne dá napraviti nič več, tam naj se pa vsaj iz fantičev, ki izstopijo iz Marijinega vrtca, napravi polagoma mladeniška Marijina družba. Vrtec ima le potem kaj sadu, če vodi v družbo. Če ne, se pa vse cvetje vrtca ospè.

Mladeniške Marijine družbe torej na plan! V Marijinem mescu vscvetite kakor cvetice na vrtu Mariji v veselje in čast!

Vzor mladeničev — † Ernest Mlakar.

(Dalje.)

5. Marijin sin.

Poseben znak krepostnih duš je njih ljubezen do Marije. Kakor smo že omenili, je Ernest ljubil Marijo že kot otrok. Njegov tovariš poroča, da je Ernest zbiral svoje male vrstnike v cerkvi in molil z njimi sv. rožni venec. Ta molitev mu je bila posebno draga. Vsak dan ga je molil in sicer premišljeval. Pridno je prebiral Walterjevo knjigo Sv. rožni venec in jo priporočal zlasti sogojencem. Pri neki priliki je nekomu razodel, da je o počitnicah molil po dve uri sv. rožni venec, predno se ga je navadil nekoliko premišljevalno moliti. Tega pa gotovo ni storil iz skrupuloznosti, ampak iz pobožnosti.

Posebno goreče je začel častiti Marijo, ko se je seznanil z Grinjonovo pobožnostjo. Bilo bi preobširno, ko bi hoteli navesti vse njegove izreke in zapiske. Naj zadostuje le en zapisek z dné 8./III. 1915. »O moja ljuba Mati Marija! danes je ravno dve leti in pol (8./IX. 1912), odkar sem se Ti po-

svetil in postal Tvoj služabnik in suženj. Zdaj spoznam, kako hvaležen Ti moram biti za milost, da si me privedla do te pobožnosti, do prave pobožnosti do Tebe, brezmadežna Devica. Ravno tisti čas — o počitnicah — ko sem se en mesec pripravljaj na posvetitev, je bil odločilen čas zame, za mojo usodo na tem in onem svetu. Ako me ne bi bila Ti na to pobožnost napeljala, ako ne bi bil takrat opravljal priprave in ne izvršil posvetitve — kje bi bil sedaj, jaz revež!? Kaj bi bilo z mano? Živel bi dni temne, črne, četudi bi solnce sijalo, taval bi v grozni temi... O kako se čutim srečnega, da se to ni zgodilo! O naj Ti bo zato tisočkrat hvala, prečista Devica!

Ti pa vidiš mojo slabost, vidiš, kako sem še vedno nestanovitén, še vedno v nevarnosti. Oh, moja preljuba Mati Marija, stoj mi še zanaprej skrbno in milostno na strani! Daj mi stanovitnost v tej pobož-

nosti, daj, da se bom bolj poglobil vanjo. Prosim Te slednjič, odkrij to pobožnost tudi mojim prijateljem, zlasti sogojencem..., da bodo tudi oni spoznali in izvrševali to blaženo pobožnost. Amen.»

Med razvedrilom je nekoč navdušeno govoril svojim sogojencem o tej pobožnosti in dejal: »Ako bi mi kdo v eni roki ponujal milijon kron, v drugi pa knjižico bl. Grinjona o pravi pobožnosti do Marije, bi takoj segel po knjižici in pustil milijon pri miru.« In res, kaj bi mu pomagalo sedaj milijon kron, pobožnost do Marije mu je prinesla nešteto krat več. To pobožnost je gojil do zadnjega. Štirinajst dni pred svojo smrtjo je še opominjal svojega brata, naj začne, kakor lansko leto 9. avgusta, s pripravo na obnovitev posvetitve preblazeni Devici. Takole slove njegova dopisnica: 9. t. m. začni s ponovno pripravo na posvetitev Jezusu po Mariji — kakor lani. Čitaj vsak dan nekaj iz knjižice »Marija, kraljica src«, — notri je vse polno skritih biserov... Nove dnevne brezmadežne Device so jako lepe in »Mala kronica« prav srčkana — le pogosto jih vzemi v roke! Svet mine — zato nas ni vreden: Ad maiora!»

Kar je priporočal drugim, je gotovo storil tudi sam, saj je imel knjižico »Marija, kraljica src« vedno pri sebi. 9. avgusta je začel s pripravo, ravno čez en teden je izkrvavel pod podobo Brezmadežne, ki si jo je bil postavil na rob strelskega jarka — svet je zanj minil in Ernestova čista duša se je povzpela kvišku — ad maiora.

Posebno veselje je imel, ko mu je prefekt povedal, da se peča z mislijo, ustanoviti v zavodu Marijino družbo. Kar zažarel je njegov obraz, samo to je prosil, da bi se v tej družbi posebno gojila Grinjonova pobožnost. Prvi sprejem je bil 23. maja 1915. Ernest je bil seveda izvoljen za prednika. Ob tej izvolitvi je zapisal v svoj zapisnik: »Mene so sogojenci izvolili za prednika. O, ko bi me prav poznali, bi vedeli, da sem drugačen, kakor se na zunaj zdim in me ne bi volili! Bojim se, da ne bom mogel dobro izvrševati svoje naloge. Toda

prizadeval si bom, kolikor mogoče, delati v prosep Marijine družbe. Zlasti hočem med svojimi sogojenci razširjati zanimanje za dvoje: za pravo pobožnost do Marije, kraljice src in za abstinenco. Ti, Marija, mogočna Devica, mi pa pomagaj pri tem. O Marija, moja ljubezen, prosi zame in za moje tovariše!»

In da ne bi kot prednik mislil, da je kaj več kakor drugi, si je pristavil v zapisnik: »Od sedaj naprej si bom najbolj prizadeval za eno čednost — ponižnost. Ako bom enkrat to imel, potem bom tudi v drugih čednostih lažje napredoval. O Marija, najponižnejša Devica, prosi zame. Amen.»

Ko je odrinil k vojakom, je bodril v pismih svoje sogojence, naj bodo zvesti Marijini sinovi. Vsako pismo, vsaka dopisnica nosi pred naslovom začetnice njegovega najljubšega gesla: Vse za Jezusa, po Mariji. Takole je pisal 8. maja 1916. »... Potrudite se, da boste natančno izpolnjevali vse, kar Marijina družba s svojima odsekoma od Vas zahteva. Vi morda še ne veste prav, kaj ima človek od tega, če Mariji zvesto služi. Tu med svetom je Marija v mnogih položajih edino zavetje. Blagor mu, kdor se je naučil v nevarnosti v to zavetje pribežati! On je tudi med svetom, tudi v težkih urah srečen. Ah, srce me sili, moram povedati. Jaz sem srečen, vesel, zadovoljen. Vem, da bom kmalu prišel v ogenj, vem, da se prav lahko zgodi, da kroglica prileti in Ernest mrtev ali ranjen obleži — a pri teh mislih se vedno le ravnodušno nasmehnem... Hvala Bogu Sv. Duhu, ki mi je odprl zemeljski raj novega Adama! Bog moj, ne daj, da bi kdaj zakrivil, da bi Ti moral poslati svojega angela z mečem, ki naj me pahne iz raja!...«

Kako je izvrševal tretjo svojo dolžnost: apostolsko delo, smo deloma že slišali. — Z besedo, zgledom in molitvijo in neustrašenim delom je zastavil vse svoje moči Bogu v čast, bližnjemu v korist.

Posebno je to storil tudi pri vojakihi. Pisal je zdaj temu, zdaj onemu po molitve-

nike za vojake in jih med nje razdeljeval. Ko je prišel v Rottenmann, je dobil nekega mladeniča, ki že skoraj dve leti ni bil pri spovedi. Z ljubeznjivim prigovarjanjem ga je privedel do tega, da mu je obljubil, da gre prihodnjo nedeljo k sv. spovedi. To beremo v zapisniku z dne 24. oktobra 1915. Šel sem h gradu (v Rottenmannu), kjer je tudi protestantovsko pokopališče. Na klopici ob robu gozda sem sedel in pisal dnevnik. Prišel je k meni 15leten fant, ki je pasel tam krave. Govorila sva o verskem življenju v tem kraju,

ki je zelo mlačno. On sam že 1½ leta ni bil pri spovedi. Ima malo vere. Končno sem mu dejal: »Ali mi hočeš eno veselje napraviti?« »Da!« »Torej pojdi prihodnjo nedeljo k sv. spovedi in k sv. obhajilu.« Začel se je braniti, da ne. Nazadnje je dejal: »Ker bo v nedeljo ravno praznik Vseh svetnikov, bom pa šel« in dal mi je roko in častno besedo. — Tako dnevnik.

Bogu samemu je znano, koliko takih dobrih del je izvršil Ernest, Marijin služabnik, ki je posnemal Marijo tudi v tem, da je vodil neumrjoče duše k Jezusu.

(Dalje.)

Padlim v spomin.

† **Anton Babšek.** Rojen je bil leta 1896. v Rudniku pri Ljubljani. Poklican k vojakom, je odšel po kratkem vežbanju na rusko bojišče. Ne sovražna krogla, kruta bolezen, azijska kolera, mu je prestrigla nit življenja. Umrli je dne 27. julija 1915 v bolnišnici v Szatmar-Nemeti, kamor je bil pripeljan z bojišča. Na svidenje nad zvezdami!

† **Pavel Blatnik,** član mladeniške družbe in »Orla« pri Sv. Juriju ob Taboru, je padel dne 20. julija 1916 na tirolsko-italijanskem bojišču in počiva v dolini Val d'Assa. Na svidenje pri Bogu!

† **Franč Lubi** iz Št. Ilja na Stajarskem, padel na italijanskem bojišču. Bil je eden najprijaznejših fantov, rad je molil in čisto živel doma in na fronti. Zaupal si do zadnjega na Marijo, zato si gotovo prejel njeno pomoč!

† **Ivan Porenta,** desetnik iz Brega pri Kranju. Dne 31. januarja ga je zadela granata na italijanskem bojišču in je takoj drugi dan, 1. februarja, izdihnil svojo blago dušo v bolnišnici v Št. Danijelu. Več kot dve leti se je hrabro bojeval na raznih bojiščih. Prejel je dve hrabrostni svetinji. Vedno je bil zadovoljen in

je potrpežljivo prenašal vse vojne težave. Bil je res vzor naših mladeničev, vnet za vse lepo in bogoljubno, zato pa od vseh ljubljani in spoštovan. Bil je tudi naročnik »Bogoljuba«. Pozabiti tudi ne smem omeniti njegove vdanosti v voljo božjo. Ko je moral odriniti dne 26. oktobra 1914 k vojakom, je rekel: Z veseljem grem v boj za ljubljeno domovino. Ko je šel zadnjič v strelske jarke, je sporočil svoji materi z besedami: Prišla je tudi zame usodepolna ura, ko moram zopet odriniti v bojni grom; vendar ne vem, kako bi se zahvalil dovolj Bogu, ker je moja duša tako mirna. — Nam, ki nam je tvoj nepričakovani odhod globoko ranil srce, je v tej neizmerni boleti edina tolažba križ, postavljen na tvojem junaškem grobu, ki nam kaže proti nebu in govori: Na svidenje — nad zvezdami!

† **Alojzij Premrl,** rojen 19. julija 1892 v vasi Šmihel, župnija Hrenovice, zadet od krogle 29. maja 1915 in pokopan v Kolomeji. Bil je krščanski mladenič, ki je s svojim dobrim zgledom delal čast svoji domači vasi in celi župniji. Ni poznal strahu, če se je šlo za dobro stvar; upamo torej, da se mu ni bilo bati večnega Sodnika.

Pisma vojakov.

Iz goratih in sneženih Karpatov piše vojak, ki je od začetka pri isti stotnji na bojnih poljanah zvest cesarju in domovini: Srečen, da sem otrok brezmadežne Device in matere moje, ki me je v tolikih nevarnostih varovala, se ji kot hvaležen otrok javno zahvaljujem za vse dobrote in želim, da bi bili vsi mladeniči in dekleta tako srečni pod njeno zastavo, kot se

čutim jaz, reven a vendar srečen njen otrok. Prelep izrek, ki je na čelu našega glasila »Kdor mene najde, najde življenje«, je resničen. Časi so polni gorjā, a ne preveč žalovati, ampak bodimo zvesti v malem in plačilo nas čaka veliko! Vesele velikonočne praznike želim vsem fantom in dekletom Marijinih družb slovenskih.

M. Z. iz mengiške župnije.

Franc Pečenko, prednik Marijine družbe za Batuje-Selo, ki je od začetka vojske na bojnem polju, piše dne 22. novembra 1916 sledeče: Dne 19. novembra sem pospravljaj v sobi mojega gospoda ter obenem pel ono mi drago pesem: »Marija, skoz življenje voditi srečno znaš«, kar nenadoma pridrvi plaz snega ravno čez sobo. Zaškripalo je, kakor bi padlo vse na kup; toda Marija zna srečno voditi, plaz je šel čez sobo naprej in jaz sem samo ostrmel ves preplašen. Zaupajmo na naše nadzemske vodje, oni nas bodo vodili po morju zmešnjav tega sveta.

Črnovojnik I. K. piše svoji ženi: Draga moja žena! Sicer vedno mislim nate in na otročiče,

tako srečen... Draga moja, nikdar Ti ne morem dovolj naročiti. Prva, največja in najvažnejša dolžnost Ti naj bo, da navadiš otroke, da bodo radi hodili v cerkev in prejeli svete zakramente. Tako bodo dobri in zvesti otroci svete Cerkve. Če to dosežeš, si izpolnila popolnoma svojo dolžnost kot krščanska mati. Kdor živi po veri, uživa že tu predokus nebeške domovine, smrti se ne boji, ker vé, da ga preseli iz solzne domovine v Očetov dom. Po smrti bo Bog sam njegovo plačilo. Daj, ljubi Bog, da bi bili tako srečni in bi jaz, Ti in najini otroci bili enkrat združeni v nebesih! Za to skrbiva noč in dan. Jaz sicer drugega ne morem, kot da molim za vas. Zato pa Ti delaj s



Jožef Uštinc,
Moravče.



Janez Porenta,
Breg pri Kranju.



Anton Babšek,
Rudnik pri Ljubljani.



Ivan Atelšek,
Mozirje.



Franc Pertinač,
št. Rupert nad Laškim.



Alojzij Premrl,
Hrenovice.



Franc Virant,
Ig.



Martin Fabjan,
št. Rupert nad Laškim.

a zlasti živo ste mi pred očmi ob Gospodovih dneh. Smiliš se mi, draga moja, ker ne moreš te praznike v cerkev, ker vem, da silno hrepiš po Jezusu. Vidim Te, da se solziš, ker Ti je za nekaj časa odvzeta največja tolažba. Sedaj moreš presoditi, koliko sem pretrpel jaz, ko sem bil štiri mesece v najtežjih dneh ločen od sv. zakramenta. Upam, da duhovno nisem bil ločen od Jezusa, saj me je čuval in vodil milostno. Vem, da si Ti z otročiči darovala zame sv. obhajilo, za kar se še priporočam. Danes pa, ko Tebi ni mogoče, sem pa jaz tako srečen, da sem prejel sv. zakramente, katere sem daroval zate in za svoje. Upam, da bom tudi jutri

podvojeno silo. Kako srečna bova, če bova mogla na sodnji dan reči: Tukaj so, Gospod, ki si nama jih dal, nobenega nisva izgubila. — Pozdrav!...

Otrokom svojim pa piše: Ljubi moji otroci! Draga Minka! Ker si najstarejša, nate naslovim to-le pismo. Hrani ga in prebiraj svojim bratom in sestri. Ker ne vem, kaj mi je Bog odločil, mogoče tudi smrt, sem se namenil vam, ljubi otroci, napisati nekaj naukov, po katerih se ravnejte. Bogastva vam ne morem zapustiti. Kljub temu pa ste lahko prav srečni na zemlji in v večnosti, če ohranite čisto vest, se varujete greha, kateri vas edino more storiti ne-

srečne. Hvala Bogu, da morete večkrat prejeti Jezusa v zakramentu ljubezni. Ljubi moji, premajate ga kar največkrat ter darujte sv. obhajilo tudi zame. Prosite Jezusa otroško in zaupno, da se kmalu srečno vrnem, če je njegova volja. Lahko to izprositi, saj je večna Resnica, Jezus sam rekel: »Karkoli boste Očeta prosili v mojem imenu, vam bo dal.« Torej vse moremo izprositi v Jezusovem imenu. Saj pravi karkoli, torej vse brez izjeme. Zato, ljubi otroci, prosite zaupno in goreče, pa boste uslišani. Minka, najstarejša si, prosim te pri živem Bogu, bodi pridna in pobožna, da boš luč in lep

zgled svojim mlajšim bratom. To velja tudi tebi, draga Cilka. — Če mi je Bog, kar ne mislim, namenil smrt v tujini, ne žalujte preveč, saj vam ostane še najboljši Oče, ki bo skrbel za vas. Pri njem se bomo zopet združili, če boste pridni. Dragi otroci, ljubite in ubogajte svojo ljubo mater, ki je toliko za vas prestala! Zato bi bil velik greh, če bi jo žalili. — Pošiljam vam očetovski pozdrav ter vas priporočam preblaženi Devici Mariji, najsvetejšemu Srcu Jezusovemu ter kličem: Bog z vami vse žive dni!

Naš angelček.

Na dvorišču Lichtenthurnovega zavoda. Odmor je. Gojenke drve semintja, veseleč se proste urice. Pravkar je hušnila mimo tebe vitka postava ljubke deklice. Bila je Angelica Ferjanova. Prijazno je uprla vate svoje oči, se malo nasmehnila, potem je odhitela dalje. A zdaj je ni več. Sv. Trije Kralji so prišli ponjo in jo vzeli s sabo v sveta nebesa. »Umril je naš angelček,« tako se je čulo med sestrami Lichtenthurnovega zavoda, ko so izvedele, da je umrla njih izredno pridna gojenka.

Da, rajna Angelica je bila res angelček; imela je na sebi nekaj izvanredno nedolžnega, deviško bojazljivega. — Rojena je bila 1. jahuarja 1901. leta v Ribnem pri Bledu. Skrbna roditelja sta jo ljubila in jo varovala pred strupenim dihom tega sveta. Tu se ni slišala nikoli dvoumna beseda, tu se ni odigral nikoli napačen nastop, saj je »Krčmarjeva hiša« znana kot vsekdar zgledna, globoko verna. Z 11. letom je prišla v naš zavod, zdrava, vesela, pridna, nedolžna. Izbruhnila je svetovna vojna in tirala njenega očeta v rusko ujetništvo. V njeno dušo je legla tiha žalost; nikoli ni tožila, a vendar se je poznalo, da razjeda njeno dušo silna bol. Rdečica ji je ginila z obraza in o lanskem Božiču se je pokazala prva sled bolezni. Mesca julija je bila sprejeta na učiteljske, takoj nato pa resno zbolela. Koncem počitnic se je okrepila in prišla v šolo. Toda

čez nekaj tednov je morala popustiti svoj študij. Dasiravno bolehnja, je vršila svoje dolžnosti z občudovanja vredno marljivostjo in natančnostjo do zadnjega dne svojega bivanja v Ljubljani. Lepo, zgledno je bilo njeno življenje. Bila je v Marijini družbi; rada je nosila družbeni trak, zlasti pa se je izkazala kot Marijinega otroka v svojem čednostnem življenju. A vsa njena pobožnost je bila neprisiljena, preprosta. Sprejemljiva je bila za vse dobro. Do predstojnikov je bila vsikdar izvanredno spoštljiva, pokorna, nasproti sogojenkam krotka, ljubezniva, v svojem obnašanju skromna in ponižna, a vendar vesela. Posebej še moramo omeniti njeno trdno zaupanje v Marijo. Njena najlepša čednost pa je bila nedolžnost. Vsa njena vnanost, njena hoja, da vsaka kretnja je dihala nekaj deviškega. Svet s svojimi pregrehami ji je bil popolnoma neznan. Pred tabernakelnom cvetè devišstvo, in tu v žaru sv. hostije je cvetela tudi njena nedolžnost, saj je pristopala rajna Angelica k vsakdanjemu sv. obhajilu ne samo tu pod nadzorstvom vzgojiteljic, temveč tudi doma o počitnicah.

Tako je rasla in se razcvitala ta lepa lilija. Menda pa je hotel imeti letos Jezušček ob svojih jaslicah novega angelčka in za to si je izbral našo pridno Angelico.

Vodstvo Lichtenthurnovega zavoda.



Po svetu.

Ruska prekucija. Na Ruskem nimajo več carja. Ta izprememba nas kot iskrene katoli-

čane zanimlje v toliko, ker pričakujemo od sedanjega preobrata, da bo tudi katol. Cerkve, ki je morala doslej pod ruskim birokratičnim

pravoslavjem veliko trpeti, svobodno zadihala. Zdi se, da je napočila zarja tistega časa, po katerem so odkriti in skrivni katoličani na Ruskem tako hrepeneli. Verska svoboda bo sedaj zagotovljena tudi katoličanom. Globoka vernost ruskega ljudstva je pa poročstvo, da na Ruskem ne bo prodrlo framonstvo in svobodomiseltvo po francoskem in portugalskem zgledu. Katoličanstvo se bo pa razvijalo v toliko, v kolikor bodo sodelovali dobri katoličani sami. Tudi balkansko razkolništvo je s padcem ruskega absolutizma izgubilo trdno oporo.

Nadškof Šepticki se vrne v Avstrijo. Nova ruska vlada je baje že privolila, da se Ivovski metropolit, ki so ga Rusi pred dvema letoma odpeljali v ujetništvo, zopet povrne v domovino.

† **Kardinal Bettinger.** V Monakovem je nanaglooma umrl dne 12. aprila zadet od srčne kapi kardinal-nadškof dr. Fr. Rihard pl. Bettinger. Pokojni cerkveni knez je bil na glasu kot velik prijatelj delavstva. — Monakovski nuncij msgr. Aversa je bil pa operiran na slepiču. Že v Braziliji je imel težave s to boleznijo; zdaj si je izvolil operacijo, ki mu je pa življenje za vselej odrezala. Moral je umreti. V Monakovem je bil le malo časa kot naslednik sedanjega kardinala Frühwirtha.

Nova napoved vojske. Dolgo časa je bilo treba, preden se je ameriška javnost ogrela za vojsko. Kdor pozna ondote razmere, je uvidel že naprej, da bo težko drugače. Zakaj? ... V severoameriški zbornici je 213 framonov, v senatu pa 48; Wilson sam je framon. Framasoni so pa zakleti sovražniki monarhističnih držav, zato je pa boj entente, ki je vsa prepojena s framonstvom, tako srdit, in zato framonji severne Amerike niso mogli vztrpeti, da ne bi posegli v vojsko, ki hoče uničiti osrednji evropski državi.

4000 francoskih duhovnikov vnovič na fronto. Francoska zbornica je sklenila, da morajo vsi katoliški duhovniki v starosti od 35 do 50 let, ki opravljajo dušnopastirsko službo v balnišnicah, taboriščih itd., iti na fronto, kjer jih bodo vtaknili med vojake. Čez 4000 francoskih duhovnikov bo moralo zamenjati duhovniško službo z vojaško suknjo. Dosedaj je padlo na francoskih bojiščih čez 2000 francoskih duhovnikov, med temi 5 prelatov. Če bi kdo mislil, da bo sedanja svetovna vojska spametovala Francoze, bi se zelo varal. Katoliški Cerkvi sovražni duh noče v Franciji pojenjati, nasprotno: pogajati je začel nove cvetke.

3352 bogoslovcev so poklicali v Nemčiji v vojno službovanje. Duhovska semenišča so ondi močno izpraznjena.

Vesela izpremema. V Nemčiji so končno vendarle preklicali postavbo, ki je zabranjevala, da bi se mogli redovniki jezuitskega reda naseljevati v nemških deželah. Obenem so nekoliko omilili svoje ostre postavbe proti Poljakom. Nazadnje se bodo mogočni narodi v tej vojski navadili nekoliko pravičnosti.

Med blažene je bil prištet duhovnik Jezusove družbe Jožef Marija Pignatelli; istočasno je bila imenovana od sv. očeta za blaženo karmeličanka redovnica Ana.

500letnico švicarskega zavetnika Nikolaja Flüe (rojen 21. marca 1417) bodo letos slovesno praznovali po vsej katoliški Švici. Skofje so izdali posebne pastirske liste, v katerih opisujejo življenje sv. zaščitnika, obenem pa poudarjajo, da ima ta petstoletnica nekak simboličen (značilen) pomen za sedanji vojni čas, ker je upravljal bl. Nikolaj v življenju tolikokrat podarjal, »da je vir pravega miru le v Bogu«.

Vojno procesijo so imeli na praznik Marijinega Oznanjenja v Marijinem Celju. V sprevodu so nosili milostno podobo ter z njo dali blagoslov na vse štiri strani sveta. Slovesnosti se je udeležil v imenu avstrijskega cesarja nadvojvoda Karel Štefan.

Za votivno vojno cerkev v Budimpešti je že nabranega 311.819 K denarja.

Tudi znak časa. V Budimpešti se je bilo z najboljšim in plemenitim namenom ustanovilo društvo »Liga proti razkošju«. Te dni se je pa naznanjalo, da se je društvo razšlo in da je ustavilo svoje delovanje, ker ni prav nikjer našlo opore — in je torej bilo vse delo brezuspešno. Gluha ušesa je imelo bogato ženstvo, gluhi so bili industrijski in trgovski krogi, gluha celo vlada. Društvo je premoženje, kolikor ga je ostalo, razdelilo v dobrodne delne namene.

Na plesišču v bojnem in postnem času. Dne 25. marca se je v Mürzzuschlagu na Štajerskem 41letni delavec-črnovojnik, po imenu Lenart Konrad, zgrudil med plesom mrtev na tla.

Sežgani namesto pokopani. V Nemčiji, kjer je večina ljudi protestantske vere, imajo že 49 krematorijev, kurilnic, kjer sežigajo mrliče. Katoliška Cerkve to vpeljavo strogo prepoveduje. Lani je bilo v celi Nemčiji sežganih 11.463 mrličev, med temi tudi 815 katoličanov.

Po domovini.

Mirovna cerkev. Na belo nedeljo so imeli na Dunaju izredno slovesnost, obenem pa tudi vojno pobožnost. Kardinal Piffl je povabil vse dunajske veernike k slovesni procesiji, ki se je pomikala s čast. podobo »Matere božje z naagnjeno glavo« iz votivne cerkve v stolnico

k sv. Štefanu. V stolnici sta cesar in cesarica slovesno obljubila, da hočeta na Dunaju zgraditi mirovno cerkev, če nam Bog v svoji dobrotljivosti skoraj podeli časten mir. — Vsi dobri Slovenci in Slovenke naj se združijo v tej pobožni želji in molitvi z versko čutečo cesarsko dvojico!

Dušno pastirstvo med ujetniki na Ruskem. Z našimi ujetniki na Ruskem je prišlo v ujetništvo tudi okrog 50 vojaških duhovnikov, ki po možnosti oskrbujejo dušno pastirstvo med našimi vojaki. To število pa ne zadostuje. Drugod (v Italiji, na Francoskem) jih dušno oskrbuje domača duhovščina, na Ruskem je pa katoliških duhovnikov zelo malo. Po nekem dogovoru med rusko in avstrijsko vlado v Stockholmu bo smela Avstrija poslati v ujetniška taborišča toliko duhovnikov, kolikor bi jih radi Rusi poslali svojim ujetnikom v Avstrijo in na Ogrsko. Vojaški škof Bjelik se je že obrnil na posamezna škofijstva, da določijo v ta namen po enega ali dva goreča duhovnika, ki bi bila voljna iti na misijonsko delo v Rusijo.

Za časten mir so imeli po krški škofiji molitvene ure (celodnevno češčenje po vseh župnijah) na velik petek in veliko soboto.

Novo župnijsko cerkev so posvetili v Mirni peči dne 15. aprila. Presvetli knezoškof se je nato podal na škofovsko obiskovanje in birmovanje v semiško dekanijo.

Duhovske zadeve. Dne 21. marca so bili kanonično umeščeni čč. gg.: Bertold Bartel, župnik v Želimljah, na župnijo Vavta vas; Ivan Erjavč, župnik v Gorenjem Logatcu, na župnijo Želimlje in Frančišek Kerhne, župni upravitelj v Vavti vasi, na župnijo Gorenji Logatec.

Marijine družbe.

Begunsko taborišče v Brucku. Zares spodobno-ginljivo pobožnost je obhajal na praznik sv. Jožefa Marijin vrtec begunskih dečkov in deklic, ki jih je 400. Bil je to slovesen praznik, ko so vprvič vsi skupno — drugokrat so le dečki in deklice posebej — nastopili in pristopili k svojemu dobremu prijatelju Jezusu. V srčnih molitvah so ga prosili toliko zaželjenega miru, skorajšnje vrnitve iz tuje dežele v ljubo domovino, kakor tudi še prav posebno notranjega dušnega miru, ki naj bi po vrednem prejetanju sv. zakramentov vladal in prebival v srcu vseh kršćanov, ker le po tem božjem miru bomo prišli do zunanjega miru. Jezus naj ne bi prebival samo v kamenitih tabernaklih, marveč tudi v živih, v naših srcih! Za vse to so pobožno prosili in molili naši revčki, begunski otroci Marijinega vrtca, ter v najlepšem redu pristopili k angelski mizi. — Naj še ome-

nim, da je to otroško-mirovno slovesnost povzročil najmlajši in najpridnejši malček Marijinega vrtca, Zdravko Ocvirk, ki je kakor znani Peterček z angelsko-ginljivo pobožnostjo prejel prvo sv. obhajilo. — Pri zadnji sv. maši je pel zbor Marijinih otročičev pesmice iz nove zbirke cerkvene pesmarice — izdal St. Premrl. Ponosno so zapeli tudi dečki svojo himno »Mladenič srečen sem«, katere pa, kakor tudi dekliške, žal, pogrešamo v omenjeni zbirki. Tudi pri popoldanski službi božji je imel Marijin vrtec kratko češčenje pred Najsvetejšim, na koru pa je veselo odpeval zbor malčkov. Po dokončani slovesnosti so prejeli otroci lepo podobico z molitvijo k sv. Jožefu za dar svete čistosti. — Da je trud in delo, ki ga imajo voditelji pri tej množini Marijinih otrok, olajšano, in da so sadovi čim lepši in izdatnejši, so k temu delu pritegnjene tudi svetovalke iz Marijine družbe, ki skrbijo in nadzorujejo otroke po skupinah posameznih vasi, ki so v tem oziru pridne, a morajo biti v prihodnje še pridnejše! Vsako nedeljo namreč, če ni zadržkov, se snidejo dečki in deklice posebej v šolskih prostorih, kjer se opominjajo, navdušujejo in bodrijo k dobremu, prebere se jim kaj primernege, h koncu pa še malo zapojejo; enkrat na mesec pa imajo skupen shod v cerkvi. — Tako je veselje in življenje begunskih otrok Marijinega vrtca v Brucku. — Tudi Marijine hčere, ki so na praznik Marijinega oznanjenja kar najspodbudnejše opravile svojo mirovno pobožnost, naj bi vedno bolj in bolj stremile in hrepenele po svetem, deviškem in bogoljubnem življenju, da bodo pozneje doma in kjerkoli že v dneh preskušnje kôš hudim časom, ki nas še gotovo čakajo.

K zadnjemu dopisu iz Šmartna pri Slov. Gradcu. Tisti dopis o svilenih robcih je izšel tih in skromen med svet ter nikogar ni k čemu silil in raditega bi ne bil nikomur v nadlego. Ko bi tudi hoteli svete osebe v vsem posnemati, bi jih ne mogli, in kaj šele Marijo! Pa v čem je lažje in potrebnejše jih posnemati, kakor ravno v ponižnosti? Ali mar v ponočnem bdenju, ostri pokori in trdem postu? In ko bi jih tudi hoteli v tem, bi ne mogli brez ponižnosti. »Bogoljub« nam je večkrat priporočal pokoro, posebno v obleki; ne bilo bi torej odveč, ako bi se naše ženstvo odreklo vsem kričečim in svilenim rečem in našitkom. Vojška divja dalje in dalje; v čem pa je naša potora? Ni nam potreba ravno raševine, toliko bolj pa preprostosti v obleki, kar je primerno za današnje čase. V naši nadžupniji so se imele in bogate gospe s preprostimi vred odrekle kričečim svilenim robcem, kar je bilo delo naših skrbnih gg. dušnih pastirjev kot

opomin k pokori v krvavi vojski. — Op. uredništva: Iz srca radi pritrdimo, da je to za sedanjí žalostní čas silno primerno in priporočljivo. To je pač malenkostna »pokora«, a je vsaj nekaj malega. Drugod pa ni niti sledu o kaki pokori — razen kar je prisiljene — ampak le še večja in prav grda razkošnost. Župniji, ki je to, času primerno navado vpeljala, vsa čast! In mnogo posnemalk! Ko bi bil dopis malo drugače sestavljen, bi ne bil odložen in bi bil brez opazke. Danes popolnoma razumemo in odobravamo to »modo«.

Horjulj. Lani je bilo v družbi 156 deklet, pristopilo jih je 8, odpadlo 26. Predstojništvo je imelo redno vsak mesec sejo. Ustanovljena odseka, evharistični in treznostni, sta delovala, a letos ju še bolj poživimo. Prav pridno so članice nabirale razne prispevke; tako v »tednu rdečega križa«, za goriške begunce so nabrale 344 K in en cel voz obleke; oktobra mesca pa za vdove in sirote padlih vojakov in za vojne invalide 230 K. Letos smo ustanovili še dva odseka: misijonski in dobrodelni, ki prav dobro delujeta. V vsaki vasi delujeta v obeh odsekih po dve družbenici. Misijonski odsek je nabral letos dozdej 338 K, razpečal po vaseh 210 Klaverjevih koledarjev, mnogo tiskovin družbe sv. Petra Klaverja, 10 »Odmevov iz Afrike«, ki krožijo po vaseh od hiše do hiše, nabral mnogo udov za »mašno zvezo v prid afriškim misijonom«. Dobrodelni odsek pa je nabral dozdej za »Patronat sv. Vincencija za mladino« 461 K. Marijina družba je naročila 12 iztisov »Zlate dobe«, katere oddajajo dekleta treznostnega odseka po hišah, da jih povsod bero. Družba dobiva skupno 115 »Bogoljubov«; vseh jih je v župniji okoli 140. — Za okrepitev duhovnega življenja v vojni nevarnosti so imele vsa dekleta od 6. do 9. marca tridnevne duhovne vaje, ki jih je vodil č. g. p. Florijan Ramšak. Dekleta so se jih prav pridno udeleževale, več tudi iz sosednjih župnij.

Trebnje. Naša dekliška Marijina družba je imela dne 16., 17., 18. in 19. marca duhovne vaje, ki sta jih vodila čč. gg. misijonarja Vincencij Krivec in Alojzij Plantarič. Dne 25. marca je imela družba mirovno pobožnost s skupnim sv. obhajilom in darovanjem, pri katerem se je nabralo 107 K za sirote padlih junakov. Denar se je izročil društvu »Dobrodelnost«. Dne 26. marca je umrla Elizabeta Molek, stara 17 in pol leta. Sprejeta je bila v družbo par dni pred smrtjo; v tem je našla največjo tolažbo in duhovno veselje. Naj v miru počiva!

Vreme. Med tem ko okrog in okrog žanje smrt svoje žrtve, se je pa pri nas po dolgem pričakovanju začelo novo življenje. Tudi v naši fari se je zaslísal klic: Po Mariji k Jezusu! Dne

25. marca, na praznik Oznanjenja M. D., je bil prvi slovesni sprejem deklet v Marijino družbo. Majhno je število, a daje nam upanje in moč zavest, da je tudi gorčično zrnje najmanje med semeni, a kadar zraste, postane mogočno drevo. To velja tudi za skromne začetke naše Marijine družbe. To slovesnost je lepo poživljal sprejem deklic v Marijin vrtec, ki se je združil s sprejemom Marijine družbe.

Velike Lašče. Na praznik Marijinega oznanjenja smo imeli tukaj sprejem obeh Marijinih družb. Fantov je pristopilo okoli 20 in nekaj več deklic. Mladeniška Marijina družba je bila že v mirnem času, a ker so morali vsi udje iti branit domovino, se je opustila. Zdaj smo se pa zopet začeli gibati pod vodstvom č. g. Franca Kovačiča, kar Bog blagoslovi in Marija!

Št. Peter pri Novem mestu. Dekliška družba je v letošnjem postnem času imela kratke duhovne vaje. Govore sta imela novomeška frančiškana p. Hubert in p. Akvin. Kar so Marijine družbe drugod praznovala na 25. marca, to slovesnost smo združili pri nas z duhovnimi vajami 18. marca. Pri tej priliki je bilo nanovo sprejetih v družbo 26 deklic. Upamo, da se bo marijanski duh še bolj utrdil med našimi dekleti, ki se po veliki večini — bodi to povedano danes njim v priznanje — zavedajo, da so hčere Marijine. — Že danes lahko povemo, da dobimo v kratkem Marijino družbo za žene in za mladeniče. Da se bodo žene rade oklenile svoje družbe, smo vedeli. Glede fantov smo bili bolj v dvomu. No, pa tudi tu je led prebit in še precej gladko je šlo. V čast našim fantom moramo pohvalno priznati, da niso bili pretrdi. Do danes je priglašanih 31. Gotovo se še kdo priglasí, morda se kateri skesa, a gotova stvar je: mladeniško Marijino družbo bomo kmalu imeli.

Hrenovice. Naša dekliška družba je imela od dne 19. do 22. marca duhovne vaje, ki jih je vodil preč. g. Gr. Flis. Družabnice in tudi druga dekleta so se udeleževale prireditve vedno v dostojnem številu, četudi je slabo vreme močno nagajalo. — Dne 28. marca smo pokopali družabnico Ano Doles. Kljub temu, da je bil pogreb na podružničnem pokopališču v Landolu, je vendar velika udeležba pokazala, da dekletom pod Marijino zastavo skupnost in medsebojna ljubezen ni prazna beseda. — Družba se po svojih skromnih močeh trudi, da napreduje in da koristi dobri stvari. Zbirke za Patronat (386 K) in za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda (80 K) so delo naše družbe.

Črni vrh na Polhovim Gradcem. Dne 23., 24. in 25. marca je imela dekliška Marijina družba duhovne vaje. Vodil jih je kapucin č. pater Viktorin iz Škofje Loke. Žal, da je vreme

obisk močno oviralo, ker je od 20. do 25. marca skoraj nepretrgoma snežilo in pota sproti zametalo. Dva metra, ponekod še več, snega smo imeli. Ob sklepu vaj je bilo sprejetih šest novih članic.

Ledine nad Idrijo. Moč in vrednost Marijine družbe se preskuša zlasti v kraju, kjer veje močna protiverska sapa, kakor pri nas, kjer se znatno čutijo slabi vplivi bližnjega mesta. Hvala Bogu, družba se dobro drži; sicer v majhni župniji, šteje le 25 udov, a bo še napredovala, ker ima 12 kandidatinj ter deški in dekliški Vrtec za šolarje. — Na sv. Treh kraljev dan je priredila družba dobrodelno predstavo. Pri tej priliki nabrani prostovoljni darovi so se obrnili v prid »Vincencijevim sirotam«. Tudi za misijone kaže družba primerno zanimanje in se pridno nabirajo darovi v ta namen.

Guštanj-Tolsti vrh, Koroško. Na praznik sv. Jožefa se je pri nas ustanovila Marijina družba. Čez eno leto smo se pripravljale, ta dan pa se je izpolnila naša želja. Ob 9. uri je bilo skupno sv. obhajilo, potem prelep nagovor g. župnika. Pred slovesno sv. mašo je bil sprejem. Sprejetih je bilo 19 družbenic. Glavni praznik bomo obhajale na dan Marijinega Imena, za drugega patrona smo si izvolile sv. Jožefa. Malo nas je sicer, a nas bo vedno več.

Sv. Krž pri Slatini. Dne 8. decembra zjutraj smo imeli skupno sv. obhajilo, popoldne je bilo po primernem nagovoru sprejetih 41 deklet; več jih je še na poskušnji. Dne 14. januarja je v bolnišnici umrla naša zares blaga prednica Ana Lipnik. Naj v miru počiva!

Krka. V družbi nas je sedaj 215; ob zadnjem sprejemu jih je prirastlo 45; sprejemali so č. g. prior iz Zatičine. »Bogoljubov« imamo nad 90. Smrt je pobrala krotko in mirno Frančiško Poljanec iz Podbukovja. Počivaj v miru!

Bilčaves, Koroško. Izmed odsekov deluje najbolj evharistični, sv. obhajil je bilo 1700. Članic je sedaj 25. Tudi časnikarski odsek se precej giblje; razpečal je precej nabožnih knjig. »Bogoljubov« prihaja 60.

Sinji vrh pri Vinici. Od tam poročajo, da imajo skupno sv. obhajilo vsak prvi petek in vsako prvo nedeljo; shod pa vsako prvo nedeljo. Skupno uro molitve ima družba vsako nedeljo popoldne. Dobrot za dušo torej na izbero, članice se jih le preslabo poslužujejo.

Leše. Petnajstletnico obstoja praznuje pri nas mladeniška in dekliška družba. Mladeniška sedaj počiva, ker ima vse člane na vojski, razen enega nad 60 let starega. Rezerva 14 dekčkov v Marijinem vrtcu nam daje upanje, da ne bo zaspala. Dekliška družba lepo procvita. Da se pogostno sv. obhajilo še bolj udomači,

smo osnovali evharistični odsek, ki šteje 11 članic. Dekleta pridno prispevajo za patronat Vincencijeve družbe, časte ob nedeljah in praznikih presv. Rešnje Telo in se vadijo v petju za cerkev. Članic je sedaj 70. Dekliški Marijini vrtec jih pa šteje 21. Naročenih imamo 30 »Bogoljubov« in 30 »Angelčkov«.

Šmartno pri Celju. Na praznik Brezmadežne je bilo sprejetih 91 deklet; skupaj nas je čez 150. V preteklem letu je bilo 13.800 svetih obhajil; dokler ni bilo družbe, pa komaj 1400. Lep napredek! Dne 11. svečana je imela mladeniška družba lepo slovesnost s skupnim sv. obhajilom. Tudi dekliška družba je pristopila k sv. obhajilu kot v slovo odhajajočim v vojno. Vseh mladeničev iz družbe je na vojski 31; 1 je mrtev, 4 pa pogrešajo.

Črnuče. Imeli smo od 29. marca do 2. aprila duhovne vaje. Bile so namenjene le bolj Marijini družbi, a udeleževali so se jih tudi drugi. Za prirejeno pobožnost se prav lepo zahvaljujemo vlč. g. misijonarju G. Flisu za prekrasne govore.

Dekletom! Slišala sem na svoja ušesa od neke mladenke, sicer dobre in poštene, ki je rekla: »Ko bi vedela, da bo vojska še dolgo trajala, bi pristopila k Marijini družbi.« Drago dekle! Preudari ta stavek in če si količkaj zdrave pameti, boš kmalu uvidela, da s tem bolj božjo jezo pomnožuješ nego tolažiš. Zdaj bi bila v Marijini družbi, ko fantov in tistih posmehačev ni doma, ko je stopil ples začasno v pokoj — želimo mu iz srca stalen mir in večni pokoj! — kaj pa misliš potem, ko bo vojske konec? Uživati veselje sveta, to obetaš Bogu. Le preresnično piše »Bogoljub«, da Bog ne bo dejal še šibe iz rok, dokler mu ne bodo vsi ljudje služili. Vsa še srečna se čuteča dekleta pa napravite trden in neomahljiv sklep: ako bo ljubi Bog dal v kratkem konec temu strašnemu prelivanju krvi, potem bomo pristopile k Marijini družbi ter bomo Bogu zvesto služile celo svoje življenje. Verjemite, to bo nekoliko odtehtalo božjo jezo! — R. S., Marijina hči s Koroškega.

SPOMINJAJTE SE UMRLIH!

Marija Zagoričnik, Celje.
 Angela Čater, Gaberje pri Celju.
 Uršula Potočnik, Sv. Lenart nad Šk. Loko.
 Neža Poznik, Ajdovec.
 Elizabeta Rabič, Mojstrana.
 Lucija Poljak, Bohinjska Bistrica.
 Antonija Reher, Galicija pri Celju.
 Terezija Kotnik, Vrh pri Ložu.
 Lucija Poljak, Bohinjska Bistrica.
 Nežika Tarča, Ljutomer.

V MOLITEV SE PRIČAJO:

Neka oseba za dušni mir. — Brat in sestra za razsvetljenje poklica, za odvrnenje skušnjav in za vestno izpolnjevanje stanovskih dolžnosti. — Marijina družabnica, da bi mogla opraviti dobro spoved, za zmago v skušnjavah zoper čistost ter za stanovitnost. — Neki oče in mati svojo hčer za stanovitnost in pokorščino. — Neka oseba v dušnih in telesnih stiskah. — Dva brata za vredno prejetje sv. zakramentov. — Neka mati svojega bolnega otroka. — Marijina hči za ohranjenje čistosti in vredno prejetje sv. zakramentov. — Neka družina za vredno prejetje sv. zakramentov ter za dušni in telesni blagoslov božji. — Dva družini. — Neka oseba, vdana grešni strasti. — Neka oseba za spoznanje pravega poklica. — Neka nevarno bolna mati. — Neka oseba, ki že veliko let ni preijela sv. zakramentov. — Neka oseba za pogosto in redno prejetje sv. zakramentov ter za stanovitnost v dobrem. — Neka sestra svojega brata, da bi se srečno vrnil iz vojske. — Marijina hči za potrpežljivost in miroljubnost. — Neka žena svojega moža, da bi se srečno vrnil iz vojske. — Neka oseba za časno in večno srečo, svojo bolno mater ter sestre in brate. — Neki vojak, ki je navezan že 14 mesev na bolniško posteljo, za ljubo zdravje. — Vse še ne uslišane prošnje.

ZAHVALE.

Ivanka Lešnjak se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Antonu za uslišano molitev. — M. K. se zahvaljuje sv. Antonu za pomoč v neki zadevi. — Ana Berlec presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, čast. Jan. Bosku, sv. Dominiku, sv. Alojziju ter sv. Kristofu za prejete milosti. — Neka mati se zahvaljuje božjemu Srcu Jezusovemu in Zalostni Materi božji, da se je njen sin po dolgih mescih zopet oglašil iz ruskega ujetništva. — J. L. se zahvaljuje brezmadežni Devici in sv. Antonu za uslišano molitev v neki nujni zadevi. — Ana Ortl se zahvaljuje Mariji Pomočnici na Rakovniku, da je po opravljeni devetdnevni zvedela za svojega brata, o katerem že dalj časa ni bilo nobenega glasu.

Ne obupavajte, osamele žene, zapuščen! Čutite! Že je minulo 15 mesev, odkar nisem dobila od svojega ljubelega moža, ki je bil prišel v rusko ujetništvo, prav nobenega poročila več. V zadnji dopisnici z dne 8. decembra 1915 je še pisal, da je prebil težko bolezen in da se mu zdravje vrača. To pisanje je bilo zadnje. Pisala sem mu nato opetovano, a odslej

ni bilo več o njem nobenega glasu. Minuli so meseci, jela sem postajati nemirna, začele so me celó obhajati bridke sumnje: mogoče je predragi mož v ujetništvu umrl. Sam Bog le vé, koliko sem trpela. Minulo je leto, a še ni bilo sluha o možu, v družino se je jela seliti težka skrb in trpka žalost. Če je res, kaj naj počnem reva s sedmerimi nedoraslimi otroci? Obrnila sem se na »Rdeči križ« v Genovi v Švici; obljubilo se mi je, da se bo poizvedovalo po mojem možu. Toda bilo je vse brez uspeha. Jela sem že skoro obupavati nad njegovo vrnitvijo. Blizal se je praznik sv. Jožefa. Sklenila sem si poiskati pomoči pri njem, ki je okusil sam tudi bridko bolečino prognanstva. Opravljali smo devetdnevno na čast sv. Jožefu in obenem sem se zaobljubila, da se bom sv. Jožefu za pomoč javno zahvalila v »Bogoljubu«, da bi tako tudi mnogim trpečim ženam in materam pripomogla do tolažbe in zaupanja. — In glej, ravno na praznik sv. Jožefa, ko smo devetdnevno končali, dospe od dunajskega »Poizvedovalnega odbora za vojne ujetnike« veselo poročilo, da je moj mož Valentin Čebul, 27. Inf. Rgmt., ujetnik v Saratovu na Ruskem in da je zdrav. Poročilo nosi datum 11. marca, tedaj prav isti dan, ko smo začeli opravljati devetdnevno. Je li to slučaj? — Tisočera zahvala bodi velikemu priprošnjiku, ki je izprosil nevredni častilki toliko milosti! Naj pripomorejo te skromne vrstice v »Bogoljubu« vsaj nekoliko, da bi med verniki rastlo zaupanje in čiščenje k sv. Jožefu, da bi pa tudi v slehernem srcu našle odmev besede sv. pisma: »Pojdite k Jožefu, in karkoli vam poreče, storite!« — Šmihel nad Pliberkom, dne 24. marca 1917. Elizabeta Čebul.

Darovi.

Za »Misijonsko zvezo«. Ekscelenca prevz. nadškof goriški dr. Fr. Sedej 40 K; neimenovan, Mavčiče, 400 K; neimenovan, Pečine, Slap pri Idriji, 200 K; Marija Kržišnik, Polhovgradec, 40 K; vlč. g. Valentin Bernik, župnik v Komendi 31 K 40 vin.; Marija Zavržen, žalna, 200 K; Marija Novak, Ljutomer, 100 K 20 vin.; neimenovan v H. 50 K.

Za misijone. Ivana in Marija Potrč v Ločicu 20 K; dekliška Marijina družba Sv. Andraž v Slov. goricah, 65 K; Neža Bajt, Prijelovobrdo, 1 K; Roza Kokelj, Prijelovobrdo, 1 K; neimenovan 10 K; Jožefa Kresevič, Račice, Istra 10 K; Marijina družba v Črnomlju 17 K; neimenovana iz Lahovč 40 K; dr. Mat. Lavrenčič, Podgrad, Istra, 15 K; Mar. Struger, Kapla, 4 K; Uršula Kelih, Sela na Koroškem, 4 K; Neža Kelih, Sela, 2 K; župni urad na Radovici

40 K; zbirka po M. Rebol, Hraše, 36 K; Katarina Škerjanc, Homec, 5 K; Frančiška Starman, Ziri, 10 K.

Za najpotrebnejše misijone. Marija Marješić, Ledine nad Idrijo, 5 K; Mihael Saje, župnik v pok., Skaručina, 10 K; Marijina družba Dramlje 43 K 50 vin.; Antonija Malavašič, Rovte, 3 K; Marko Rožek, Krašnji vrh, 10 K; Julija Ferlič, Janeno, 10 K; Val. Sok, bolniški strežaj, Št. Vid ob Glini, 10 K; Franc Korbar, Zagreb, 12 K 10 vin.; Janez Drole, Obloke, 68 K; Frančiška Urbančič, Gor. Logatec, 10 K; neimenovana 4 K; neimenovana 20 K; Marija Krašič 2 K; Marija Konjšek 10 K; neimenovana 10 K; Jakob Grcman 1 K; Jera Tomažin 1 K; Marija Hace 10 K; neimenovana 100 K; za poganškega otroka 100 K; ista za balkanski misijon 50 K; za balkanski misijon Karo Čigon, župnik s Primorskega, 50 K; zbirka po Josipini Mrevlje med slov. begunkami v Wagni, bar. 99, 9 K 40 vin.; Josipina Puppo; Kranj, 6 K; neimenovana 10 K; neimenovana 5 K; Uršula Potokar, Šmarje-Sap, 10 K; Jos. Lavrič, župnik, Brezovica, 21 K; Doroteja Bidovec, Zalog, Gorenjsko, 10 K; neimenovani iz N. 8 K; neimenovana iz G. 10 K; po † Mar. Podhovnik in drugih darovalcih iz Suhe v Istri 20 K; neimenovana, Gorje, Gorenjsko, 50 K; Jera Gregorič 10 K.

Prispevki za bratovščino presv. Pešnjega Telesa od 2. julija 1916 do 20. januarja 1917. Ig 60 K; Stara Cerkev, Koč., 8 K; Vače 18 K; Mozelj 30 K 85 vin.; Zlato polje 9 K 70 vin.; Leše 15 K; Stara Loka 90 K; Ajdovec 53 K; Šmarjeta 74 K 30 vin.; Tržič 120 K; Komenda 224 K 6 vin.; Št. Rupert 100 K; Grahovo 40 K; Preserje 10 K; Cerklje, Dolenjsko, 172 K; Kamnik 160 K; Postojna 76 K 30 vin.; Štanga 40 K; Zapoge 30 K; Podzemelj 38 K 50 vin.; Radeče pri Zid. mostu 30 K 60 vin.; Vavta vas 26 K; Sv. Trojica pri Tržiču 50 K; Draga 163 K 20 vin.; Ihan 31 K 45 vin.; Nova Oselica 44 K; Prečina 100 K; Begunje pri Lescah 28 K; Trnovo v Ljubljani 32 K; Šmarje 58 K; Sv. Jakob ob Savi (II.) 6 K; Sodražica 120 K; Hrenovice 67 K 10 vin.; Sv. Gregor 224 K; Trzin 44 K; Kranjska gora 60 K 20 vin.; Goče 40 K; Sveta Gora pri Litiji 50 K; Rob 70 K; Dole 71 K 50 vin.; Svibno 60 K; Šenturška gora 34 K 70 vin.; Sela pri Šumb. 47 K 10 vin.; Srednja vas, Boh., 125 K 20 vin.; Polšnik 35 K; Osilnica 53 K 10 vin.; Budanje 150 K; Sinji vrh 20 K; Dolenja vas 105 K; Kranj 115 K; Vranja peč 30 K; Krka 100 K; Krško 35 K; Šmihel 31 K; Kandija, usm. br., 45 K; Stranje 51 K 40 K; Št. Janž 140 K; Čatež ob Savi 23 K 20 vin.; Spodnji Log 50 K; Novo mesto 300 K; Sv. Peter v Ljubljani 76 K; Št. Lambert 26 K 30 vin.; Dev. M.

Polje 48 K; Trebnje 80 K 10 vin.; Trboje 35 K 30 vin.; Stari trg pri Ložu 80 K; Tomišelj 45 K; Sv. Katarina 62 K; Koč. Reka 26 K; Šmartin pri Litiji 50 K; Nemška Loka 4 K 10 vin.; Predvor 71 K 40 vin.; Vodice 77 K; Toplice 70 K 60 vin.; Kamnik, frančiškani, 44 K; Begunje pri Cirknici 52 K; Javorje pri Poljanah 111 K; dr. F. Grivec 20 K; Frančiška F. 50 K; Ivana Kr. 50 K; po čč. uršulinkah 95 K 88 vin.; delavke tobačne tovarne po g. Bahar 16 K; Terezija Elsner 2 K; † Bosizio 2 K; A. Gregorič 1 K; A. Jelenc 100 K; č. g. Mih. Saje, župnik v pok., 5 K; g. Polajenko Alojzija 5 K; družina Kregar 4 K; g. Angela Češnovar 3 K; g. Franja Eberl 2 K; g. Polach Marija 2 K; g. Auer Katinka 2 K; g. Ujc Helena 1 K; družina Fabjanova 20 K; č. g. dr. Grivec 20 K; več neimenovanih 9 K; Zagorje na Krasu 23 K 70 vin.; Hotič 15 K; † Mar. Elsner 2 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva« (do 16. febr.) so poslali čč. gg.: Viktor Švigelj, kaplan na Blokah. 38 K; And. Orehek, župnik v Strugah, 30 K; J. Erjavec, župnik, Gor. Logatec, 4 K 20 vin.; J. Kovič, župnik, Polšnik, 10 K; Iv. Sadar, kaplan, Mirnapeč, 11 K 50 vin.; Val. Zabret, župnik v Št. Vidu nad Ljubljano, 100 K 76 vin.; Ludovik Lederhas, katehet na uršulinskih šolah v Škofji Loki, 300 K; Henrik Verk, dekan, Videm ob S., 10 K; Martin Poljak, župnik v Sostrem, 20 K; Jak. Ogrizek, župnik, Lom pri Tržiču, 16 K; J. Kramarič, kaplan, Črni vrh nad Idr., 11 K; Ign. Leban, župnik, Batuje-Selo, 15 K; Matej Tavčar, kaplan, Selca nad Šk. Loko, 54 K 50 vin.; župni urad Brezovica (Istra) 18 K; Ign. Žust, župnik, Ajdovec, 7 K; dekliška šola čč. šolskih sester v Repnjah 6 K; Jak. Razboršek, župnik, Tunice, 20 K 50 vin.; Ivan Lovšin, župnik, Planina, 10 K; župnija Mengeš (g. Peter Lipar) 88 K 4 vin.; po uredništvu »Bogoljuba« 8 K; ljubljansko Marijanišče 10 K; J. Štrekelj, kaplan, Kostanjevica, 30 K; Fr. Juvan, župnik, Sv. Križ nad Jesenicami, 7 K; Janko Dolenc, kaplan, Trnovo na Notranjskem, 100 K; Franc Ramprè, kaplan, Sevnica ob Savi, 100 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali do 15. marca čč. gg.: Iv. Strajhar, kaplan v Št. Rupertu na Dol., 30 K; Evg. Legat, katehet v Ljubljani, 30 K; V. Vondrašek, župnik, Podbrezje na Gor., 46 K; Ign. Breitenberger, kaplan, Sp. Idrija, 120 K; Fr. Pokorn, župnik v Besnici, 12 K 55 vin.; Peter Hauptman, župnik na Dobrovi, 45 K; Viktor Čadež, kaplan v Tržiču, 100 K; Jos. Plantarič, dekan v Trebnjem, 28 K 34 vin.; Fr. Rampse, kaplan v Sevnici ob Savi (II. zbirka) 100 K; svetnik J. Zabukovec, župnik, Križe pri Tržiču, 99 K 88 v.; Ant. Hafner, kaplan v Žužemberku, 30 K; Jos.

Vrankar, župnik na Mirni, 46 K 56 vin.; Fr. Bleiweis, župnik, Mošnje, 15 K; Gašper Vilman, župnik, Ljubno, 12 K 40 vin.; Mat. Ahačič, župnik v Lešah, 20 K; J. Langerholz, župnik, št. Lenart, 20 K; Fr. Vovko, župnik, št. Peter pri Novem mestu, 60 K; † g. Frančiška Mežnarc iz Kranja 200 K; gdč. Frančiška Pernič v Kranju 74 K 8 vin.; Franc Pivk, Sv. Duh pri Stari Loki, 50 K (za bratovščino sv. Reš. Telesa je daroval isti 30 K); g. Josipina Kerin, Sv. Križ pri Kostanjevici, 2 K 60 vin.

Za »Dejanje sv. Detinsiva«. Župni urad Cerklje 13 K. — Do 16. aprila so poslali čč. gg.: Jan. Pfajfar, župnik v Rudniku, 20 K; Jan. Sekol, župnik, Vogrče na Koroškem, 11 K 20 vin.; Alb. Ilovski, župnik na Bukovščici, 2 K; Fr. Učakar, kpl. na Brezovici pri Lj., 47 K; Fr. Vavpetič, kpl. v št. Vidu nad Lj. (zbirka šol. otrok) 37 K; dar č. g. Fr. Rampré, kaplana v Sevnici ob Savi, 100 K; Ant. Anžič, kpl. v šk. Loki (deška šola), 30 K; Fr. Šusteršič, kpl. v Prečini, 21 K; Fr. Lončar, kpl. v št. Jerneju, 27 K; J. Mikuž, žpk. v Sorici, 30 K 86 vin.; Ign. Zupan, kpl., Prevalje na Koroškem, 28 K 50 vin.; Andr. Kajdiž, kpl. v Smedniku, 62 K 60 vin.; Fr. Sedej, kpl. v Polhovemgradu, 10 kron; Janez Črnilec, kpl. v Komendi, 81 K 35 vin.; Ign. Fertin, žpk. v Žasipih, 22 K 30 vin.; Jemec Ant., žpk. pri Sv. Jakobu ob S., 17 K; J. Peterman, žpk. na Otoku (Koroško), 20 K. — Katarina Starman iz Preske 15 K 50 vin.

Za Vincencijeve sirote. Marijina družba Ledine nad Idrijo 16 K; župni urad Ledine 10 kron; Mar. Marječič 5 K; Fr. Možina (po č. g. Tumpeju) 20 K; Ant. Masak (po č. g. Tumpeju) 20 K; neimenovan (po č. g. Tumpeju) 54 K; Amalija Debelak, Prelazko-Podčetrtek, 20 K; Ivan Čebašek, župnik, Polhovgradec, 30 K; Alojzij Škaberne, hiralnica, Ljubljana, 20 K; neimenovan (po g. Goričanovi) 250 K; Marijina družba Kokra 8 K; Toman, dijak, Ljubljana, 10 K; župni urad Rakitna 20 K; dekliška Marijina družba Devica Mar. Polje 42 K 36 vin.; neimenovan (po g. Tumpeju) 20 K; Marijina družba Dekani 50 K; dekliška Marijina družba Kamnje, Črniče 67 K 65 vin.; Marijina družba Predloka, Črnikal 130 K 46 vin.; neimenovan (po g. Tumpeju) 60 K; Marijina družba Cirkovce 40 K 15 vin.; Marijina družba Jelšane 105 K; Marijina družba št. Vid pri Ptuj 50 K; Mar. Grabner, Zajasovnik, 6 K; župni urad Prem 9 K 80 vin.; Albin Špacapan, Feldp. 386, 20 K; dekliška Marijina družba Trebnje 107 K; neimenovana (po g. Tumpeju) 170 K; neimenovan (po g. Tumpeju) 12 K; Ogrizek Fr., župnik, Dramlje, 12 K; Marijina družba Globasnica 18 kron; neimenovan iz Senožeč 25 K; Mar. Blažič, Lokvice, Opatjeselo, 10 K; Mar. Mlakar,

Divača, 5 K; neimenovan (po g. Tumpeju) 5 K; neimenovan (po g. Tumpeju) 6 K; G. Selan, kaplan, Poljane nad Šk. Loko, 20 K; neimenovan (po g. Tumpeju) 30 K; neimenovan (po g. Tumpeju) 10 K; Fani Bučik, Sv. Ivan pri Trstu, 10 K; Belič Mar., Ljubljana, 10 K; neimenovan 25 K; neimenovan (po g. Goričanovi) 8 K; Ivana Arbeiter, Egg, Hermagor, 15 K; Anton Žnidaršič, župn., Draga via Rak., 10 K; Jagodič Stefan, Ljubljana, 50 K; Julka Krašovec 10 K; Lenčka Slokan 10 K; Mar. Justin, Gorenjvas, Lučine, 20 K; Gogola, voj. kurat, 50 K; Marijina družba Sava 10 K; Marijina družba Skočidol 27 K 50 vin.; Marijina družba Prosek 18 K 25 vin.; Marijina družba Sv. Jurij ob Taboru 20 K; g. Ivan Kunšič, dekan, Cerkno, 390 K; Marijina družba Melviče 47 K 70 vin.; Marijina družba Ljubno 36 K.

Društvu »Dobrodelnost«. Jožef Naglič, Smarča, 6 K; Jožefa Elsnič, Luče, 5 K; Fran Kerhne, župnik, 10 K; dr. Pompejeva 5 K; Marijina družba Sv. Tomaž pri Ormožu 35 K 30 vin.; neimenovana, Sv. Mihael, Štajarsko, 10°K; Marijina družba, Skedenj pri Trstu, 6 K; župni urad Škocijan-Turjak 5 K; Jos. Zadnik, mizar, Ribnica, Dol., 200 K; Ivan Kramar, župnik, Stari trg, 11 K; dekliška Marijina družba Sv. Jakob, Ljubljana, ustanovnica 100 K; Pečolar Jan., Topolšica-Šoštanj, 10 K; Društvo Sv. Marte, Ljubljana, 14 K; Ivana Košir, Škofja Loka, 10 K; župnik Saje, svetnik, Skaručna, 15 K; P. Bonav. Fr. Savec, vojni kurat, 14 K; Ivana Jeglič, Ljubljana, 20 K; Bremec Katarina, Čepovan, 20 K; Frančiška Zlatnar, Ljubljana, 10 K; Mar. Reven, Ljubljana, 40 K; Terezija Zdešar, Horjul, 5 K.

Za invalide. Gospa Smerke, Ljubljana, 20 K; dr. Martin Ehrlich, prof., Celovec, 28 K; P. Bonaventura Savec, vojni kurat, 20 K; Franc Vobner, Fest. Art. Rgmt. 5 (Rgstb.), 37 K; Jos. Pehani, ravnatelj, z družino, Ljubljana, 20 K.

Za bosenske misijone. Neimenovani, Sv. Jurij ob Taboru, 10 K; dekliška Marijina družba Ljubno, Štajarsko, 72 K; po preč. g. P. Jan. Pristov iz Horjula 100 K; neimenovana iz Zagreba 4 K.

Različni darovi za bosenske misijone. Č. g. župnik F. Vrhovec na Krki 14 komadov starega cerkvenega perila. Uršulinski samostan v Škofji Loki 2 odeji, 10 žepnih rutic, 1 škatljo drobnarij, 2 bluzi, 1 punčko z oblekcami, 1 plaid, 8 parov rokovic, 2 para nogavic, 2 para zapestnic, 1 cingulum, 2 purifikatorija, 2 kosa čipk za albe, 2 kosa čipk za rokete, 1 škatljo raznih drobnih čipk za cerkveno perilo, 3 m ustavkov, 6 parov nogavic, 2 roketa s klekljanimi čipkami, 1 prtček, šolske priprave in šolske potrebščine za sirote, 2 slikani štoli, 9 pa-

rov volnenih nogavic, 6 srajc, 8 spod. hlač, odrezek platna, 1 jerbašček s klopčki in ostanki ročnega dela za sirote, 1 šavl, 3 ovratnike, 5 žepnih rutic, 2 para nogavičic, 1 spod. krilce, 5 dijaških hlač, 1 par starih čevljev, 1 zavitek ostankov in raznih čipk. Neimenovana oddala v Alojzišču 3 pare črnih nogavic. Uršulinski samostan v Ljubljani 2 štoli, 2 burzi, 1 velum. Neimen. iz Škofje Loke 3 m kotenine, 4 m oksforta.

Za afrikanske misijone. Neimenovana, Sv. Jurij ob Taboru, 10 K; dekliška Marijina družba Ljubno 40 K 60 vin.; župni upr. J. Miklavčič, Zavratec, 104 K; Marija Pavlin, Stranje, 30 K; Marijina družba v Brežicah 7 K 30 vin.; Ivanka Štok, Povir, 15 K.

Za frančiškanske misijone. Dekliška Marijina družba Ljubno, Štajarsko, 72 K.

Za bolgarske misijone. Neimenovani, Sv. Jurij ob Taboru, 10 K.

Za balkanske misijone. Marijina družba v Brežicah 32 K 70 vin.

Za odkup poganskih otrok. Ivana Tušar, Jagerše, 10 K; uboge šolske sestre d. N. D., Trnovo, Notranjsko (za deklico Marijo) 26 K; Uršula Starc, škedenj pri Trstu (za deklico z imenom Uršula, Marija, Jožefa) 20 K; Marija Tušar, Jagerše, 10 K; Elizabeta Ogrin, Boh. Bistrica (za odkup poganske deklice) 30 K; Marija Matjašič, Juršinci (za odkup poganske deklice) 50 K; Frančiška Kunej, Zagaj, 4 K; neimenovana v Črnomlju (za dečka z imenom Anton Pad.) 25 K; neimenovana oseba iz Preb. 4 krone.

Abrahamova daritev, katere sliko vidite spredaj, ni le predpoda Jezusove smrti, ampak tudi podoba daritev, ki jih zdaj polagajo na oltar krščanski starši, žene in otroci, ki jim vojska jemlje njih najdražje: sinove, može, očete. Naj bodo ob teh bridkih zgubah takó vdani Bogu kakor Abraham, ki je bil na božje povelje sam pripravljen zaklati svoje najdražje; potem bo tudi njih dar Bogu takó prijeten kakor Abrahamov.

Bridka, a tolažbe polna zguba. Ob sklepu lista smo izvedeli žalostno novico, da je gosp. dr. Božidarju Vodušku, odvetniku v Ljubljani, danes, 19. aprila, nenadno umrla njegova dobra gospa soproga v razmeroma mladih letih, zapustivši mu 11 otrok, izmed katerih je najmlajši star 16 dni. Dr. Božidar Vodusek je mož — sličen kakor profesor Rabuza — kakršnih bi Ljubljana smela imeti ne-

kaj več, mož, poln žive vere in iskrene pobožnosti, in taka je bila tudi njegova pokojna gospa. Vsa Ljubljana, ki dr. Voduška dobro pozna, miluje cenjeno rodbino. Samó maloverni ljudje se vprašujejo: kakó da Bog takó gorečo družino takó udari? To so ljudje — kratkega pogleda. Ti niso brali v »Bogoljubu«: »Nekaj lepega in veselega za vse trpeče in žalostne«, zato jim je trpljenje uganka in spotika. Mi pa, ki poznamo ta skriti, svetu nepoznani, zaničevani biser, vemo, da prijatelji božji ne hodijo po drugih potih kakor po tistih, po katerih je hodil on sam, po stezah kalvarskih, in da brez velikega petka ni velike noči. Gospod doktor pa to vé in zato se na veliki petek tolaži z bližnjo veliko nočjo, ko se bosta s svojo ljubljeno ženko zopet pozdravila in objela. To upanje, ki ni prazno, naj krepi v tej sicer bridki uri njega in njegovo številno družinico! O pokojni gospé prihodnjé več. Naj gleda večno Luč!

Prošnja. Družinski oče, ki je stal 25 mesecev na braniku domovine ter trpi vsled utrpjenja živcev, prosi za ceneno prepustitev električnega aparata v svrhu zdravljenja. Ponudbe dobrovoljno sprejema društvo »Dobrodelnost« v Ljubljani. — Op. uredništva: Se priporoča.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Č. g. A. K. Seveda ni stroga dolžnost ubogaime toliko dajati, kakor je »Bogoljub« v članku »Denar — nevarna stvar« naračunal. Toda želeti je, da se dá kaj več, kakor je stroga dolžnost — posebno v teh časih. Današnji obširni izkaz darov tudi kaže, da ljudje razumejo potrebe časa, ker so tako na široko odprli srce in roke. Ne bodo obžalovali! — Več novih pesnikov se je zopet pojavilo. Ni vse slabo, kar pošljejo; a ker ni mogoče vsakemu posebe odgovarjati, naj vedó, če pesni niso objavljene, da jim mora še kaj manjkati. — O slikah padlih vojakov še enkrat: Pošiljajte jih le o najboljših! — Nekaj darov in več dobrega gradiva se je moralo zopet odložiti.

LISTNICA UPRAVNIŠTVA.

Vsem, ki lista ta mesec ne bodo plačali, se bo pri prihodnji številki ustavil. Pošljite torej vse zaostali plačniki naročnino v kratkem, da boste list redno naprej dobivali!

Sprejemajo se samo pravilno in čedno pisani spisi.

13. Nedelja. Sv. Peter Regalat. Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni. — Pričetek Alojzijeve pobožnosti. Glej spodaj.

17. Četrtek. Vnebohod Gospodov. Sv. Paskal. Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih škafionskih cerkvâ; glej v 4. številki »Bogoljuba« lanskega leta seznam odpustkov za Velikonoč; b) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine sv. Družine. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

18. Petek. Kdor opravlja pred Binkošti ali v osmini praznika devetdnevnico na čast sv. Duhu za zedinjenje sv. Cerkve, dobi vsak dan odpustek 7 let in 7 kvadragen, enkrat pa popolni odpustek pod navadnimi pogoji.

19. Sobota. Sv. Ivo. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 13. dan.

24. Četrtek. Marija, pomočnica kristjanov. Popolni odpustek udom bratovščine naše ljube Gospe vedne pomoči.

25. Petek. Sv. Magdalena Pacijka. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje.

27. Nedelja, zadnja v mescu. Binkošti. Popolni odpustek: a) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje; b) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine Sv. Duha danes ali v osmini, če obiščejo bratovsko ali farno cerkev. — Tretjerednikom vesoljna odveza. — Glede devetdnevnice glej 18. dan tega mesca. Kdor jo je že opravil, jo lahko ponavlja in dobi iste odpustke. — Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

30. Sreda. Sv. Ferdinand. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 13. dan.

31. Četrtek. Praznik naše ljube Gospe presv. Srca. Udom bratovščine popolni odpustek danes ali v osmini v bratovski cerkvi.

Mesečne pobožnosti. 1. Šmarince. Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam vase vsak dan kaj moli v čast Matere božje, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mescu pa dobi popolni odpustek. — 2. Kdor gre po vrsti šest nedelj ali šest petkov pred praznikom presv. Srca Jezusovega k spovedi in k sv. obhajilu in moli po namenu sv. očeta v cerkvi, v kateri se ta praz-

nik obhaja, dobi vselej popolni odpustek. Prva izmed nedelj je 6. in prvi izmed petkov je 11. maja. — 3. Šestnedeljska pobožnost na čast sv. Alojziju se začne v nedeljo, 13. maja. Kdor šest nedelj po vrsti prejme zakrament sv. pokore in sv. obhajilo in kaj moli ali premišluje ali drugače kaj dobrega stori na čast sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj popolni odpustek. Ko bi pa kdo katero teh nedelj ne mogel iti k sv. obhajilu, bi moral pobožnost iznova začeti.



Umetni med SIDA

je štirikrat cenejši kot pravi med ter bolj redilen nego meso in jajca. Rabi se kot maža na kruh, za pecivo in močnata jedila, pospešuje prebavo, lajša hripavost, zapoko, zasliženost, obenem pa tudi krepi itd. Poskus Vas prepriča o izvirnosti umetnega SIDA medu! Zavojček velja 40 vin. Po pošti se pošilja najmanj 12 zavojčkov proti povzetju. V Ljubljani se dobi v mnogih trgovinah.

Razpošiljalnica SIDA izdelkov v Ljubljani, Zeljarska ulica 7.



Nikakega zobobola

več, nobenih noči brez spanja. „Fides“ lajša bol pri vseh zobeh kakor tudi pri najtrdovrat. revmat. zobnih bolečinah, kjer so odrekli vsa sredstva. Pri neuspehu denar nazaj! Cena K 1.50, 3 tube K 4.—, 6 tub K 6.50. — Nikake zobne priline več. Srečno bele zobe dosežete z XIRIS zobno vodo. Takojšnji učinek. Cena K 2, 3 st. K 3. KEMENY, Kaschau I. pošt. pr. 12-Z. 49 Ogrsko

Dobri brivski in lasestrižni aparati



Ia britev iz srebro-jekla K 3.50, 4, 5; varnostni brivski aparati, poniklani K 3, 5, zn. »Perfekte« s 6 rezili K 16, 20; dvorez. rezila tucat K 5, 6. Ia lasestrižni aparati K 11, 12. Zamena dovoljena ali denar nazaj. Pošilja po povzetju ali predplačilu c. in kr. dvorni založnik JAN KONRAD, izvozna trdka, Brüx št. 1753, Češko.



2633

Vam plačam, ako Vaših kurjih oces, bradavic in trde kože, tekom 3 dni s korenino, brez bolečin ne odpravi

Ria-Balsam. Cena lončku z jamstvenim pismom K 1½, 3 lončki K 4.—, 6 lončkov K 6.50. Stotine zahvalnic in priznalic. — KEMENY, Kaschau (Kassa) I. poštini predal 12/49, Ogrsko.



8 vinarjev

(za 1 dopisnico) Vas stane moj glavni cenik, ki se Vam določile na zahtevo brezplačno. —

Prva tovarna ur **JAN KONRAD**,
c. in kr. dvor. založnik Brück št. 1556 (Česko.)

Nikel ali jeklene ure na sidro K 3.—, 7.—, 8.—,
Vojno-spominske nikeln ali jeklene ure K 11.—,
K 2.—: armadne radij. ure iz niklja ali jekla K 12.—,
Masivne srebrne Roskopi remont. ure sidrom K 19.—
K 20.—. Budilke, stenske in ure na stojalo v veliki
izbi po nizkih cenah. Sletno pismeno jamstvo. Po-
šilja po povzetju. Zamena dovoljena ali denar nazaj.

Razširjajte „Bogoljuba“!

Bogata zaloga

546

šivalnih strojev,
koles, pisalnih strojev

pri



Ivan Jax & sin

Ljubljana,
Dunaška cesta 17.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

➡ **4 1/4 %** ➡

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 4 krone 25 vinarjev na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago pošne položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljše.

Rezervni zakladi znašajo okroglo K 800.000.—

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem 1. 1915 23 milijonov kron.

Dnevnik:

„Slovenec“

stane po pošti prejemaj:

Sobotna izdaja celoletno 7 kron.

celoletno	K 26.—
polletno	„ 13.—
četrtletno	„ 6.50
mesečno	„ 2.20

KATOLISKA TISKARNA

V LJUBLJANI

sprejema v tisk vsakojake
tiskovine od preproste do
= najfinejše izvršitve. =